

Rijječ

List župe Presvetoga Trojstva Blagaj-Buna, godište 10., br. 26., 2011.

Obnovljeno oltarište u blagajskoj crkvi

Riječ

Osnivač i izdavač: Župa Presvetoga Trojstva Blagaj-Buna

Odgovara: Don Bernard Marijanović, upravitelj župe
List uređuje: Medijska sekcija Hrvatske katoličke mladeži Buna

Uredničko vijeće: Slavko Raguž, Daria Puljić, Svjetlana Miočević, Miroslav Selmanić, don Bernard Marijanović

Lektor: Martina Arapović

Adresa: Pastoralni centar bl. Alojzija Stepinca, 88202 Buna

Tel/fax: 00387/36/480-600

List se uzdržava dobrovoljnim prilozima.

Potporu listu kao i župnoj zajednici možete slati na žiroračun otvoren kod Unicredit banke BH.

Broj računa: 3381002202726268;

Tisak: **GRAFIT**, Mostar

Ono što treba znati svaki župljanin naše župe

Župni ured Presvetoga Trojstva Blagaj-Buna smješten je u

Pastoralnom centru bl. Alojzija Stepinca na Buni

tel./fax: 036 480 600; mob: 063 348 430;

e-mail: zupni.ured.blagaj-buna@tel.net.ba

www.zupablagajbuna.ba

Don Bernard Marijanović, župni upravitelj,

Župni ured je otvoren radnim danom od 8 do 12 sati redovito poslije svetih misa.

Za žurne slučajeve nazovite u bilo koje doba dana i noći.

Svete mise slavimo:

nedjeljom u 8 i 11 sati i radnim danom kroz tjedan (prema rasporedu u Župnom listu)

U ovom broju donosimo:

Biskupova božićna čestitka

stranica 4

Župno pastoralno vijeće

stranica 5

Građevinski radovi u župi

stranica 10

Blagoslov oltara i oltarišta

stranica 20

Zajedno u Kristu

stranica 27

Madrid WYD 2011.

stranica 34

“Srijedom na Buni”

stranica 38

Proslov

**Dragi župljani,
poštovani čitatelji naše
Riječi!**

Dok ovo pišem već smo započeli vrijeme došašća i naše uobičajene Mise zornice radnim danima. Kao i prijašnjih godina - sada u našoj novoj crkvi u

kojoj se već dobro osjeća promjena temperature zbog vanjske fasade koju upravo radimo - skupljamo se u lijepom broju te i obične naše radne dane započinjemo svetom Misom. Pripremamo se za Božić.

I ovaj, 26. broj naše *Riječi*, pomaže nam kako obiteljskoj, župnoj ali i općecrkvenoj zajednici, pripremiti se za radosni blagdan Božića. Ne samo Božića, nego i Stepinčeva, Uskrsa, krizme, pričesti, Presvetoga Trojstva, Duhova...

I u ovom broju *Riječi* pratimo, kao svojevrsna kronika naše župe, tijek jedne crkvene godine koja je iza nas, prošla, završila i pronašla svoje mjesto u našim godinama, mislima, osjećajima, u našem životnom stažu koliki god on bio. Od prošloga došašća do svetkovine Krista Kralja. Točno jedna godina. Još točnije - jedna crkvena godina!

Autori članaka su naši mladi i odrasli, uglavnom članovi HKM-a, a više angažirani u Medijskoj sekciji koja i potpisuje organizaciju, prikupljanje tekstova te samu distribuciju novoga broja *Riječi*. Tu su već naše redovite rubrike župnikova uvoda, biskupove božićne čestitke, članci o Pastoralnom vijeću koje smo osnovali ove godine, članak o građenju i tijeku radova u našoj župi, redovita crkvena slavlja tijekom protekle godine, izvanredna događanja, izleti, hodočašća, susreti, obilježavanja godišnjica (10 godina HKM-a, "Sv. Veronike"), krizmanici, prvopričesnici, krštenici, vjenčani u našoj crkvi, naši pokojnici...

Poučeni i iskustvom pripreme i tiskanja spomenice HKM-a *Srijedom na Buni* koja je nedavno predstavljena u našoj župi povodom 10 godina djelovanja i rada

HKM-a, u ovaj broj *Riječi* odlučili smo uvrstiti što je moguće više fotografija koje ilustriraju pojedine događaje o kojima govore tekstovi. Slika, kažu, vrijedi više od tisuću riječi. Uvijek se iznova razveselimo nekoj staroj fotografiji, sjećajući se prošlih vremena i događaja, ljudi i prilika. Želimo da ovo naše vrijeme, premda modernom tehnologijom, ostane zabilježeno i u našim godišnjim novinama, našoj *Riječi*, ne samo za naše čitatelje u sadašnjosti, nego više za one koji će, ako Bog da, u budućnosti moći samo "gledati" ono što mi sada živimo.

Svima vama, dragi župljani župe Presvetoga Trojstva Blagaj - Buna, kao i svim poštovanim čitateljima našega lista *Riječ*, želim blagoslovljene božićne blagdane i sretnu Novu 2012. godinu!

*Don Bernard Marijanović,
župni upravitelj*

Sretni božićni blagdani

Evangelje mira, spasenja i sreće. Kako su ljupke po gorama noge glasonoše radosti koji oglašava mir, nosi sreću, i spasenje naviješta govoreć Sionu: “Bog tvoj kraljuje!” (Iz

52,7). Tako čitamo i slušamo u prvom čitanju Mise Polnoćke ove godine. A tako zapravo prorokuje veliki Izaija u 8. stoljeću prije Krista. Nakon povratka iz Egipta pod vodstvom sluga Božjega Mojsija, oko 1250. godine, izraelski je narod bio raspršen u dvanaest plemena po Obećanoj zemlji. Tek ga je kralj David u velikoj borbi i nevolji sabrao u jedan narod i jednu državu i vladao njime od 1010. do 970. Njega je naslijedio njegov sin Salomon, koji je također vladao jedinstvenim izraelskim kraljevstvom daljnjih 40 godina: od 970. do 931. I sagradio veličanstven Hram, mjesto Božjega prebivališta s Dekalogom. Potom se to Salomonovo kraljevstvo raspalo u dva dijela: Južno ili Judino s glavnim gradom Jeruzalemom, i Sjeverno ili Izraelovo sa Samarijom. Sjeverno je ostalo samostalno preko 200 godina, do 721. kada je asirski kralj Salmanasar odveo pučanstvo u sužanjstvo. Južno je kraljevstvo bilo samostalno preko 340 godina, poštovalo Boga, ali se odavalo i grijehu, i konačno ga je srušio, zajedno s Hramom, babilonski kralj Nabukodonozor 587. godine, odvođeci narod u ropstvo. Prorok Izaija navješćuje oslobođenje naroda iz Južnoga ili Judina kraljevstva, što je providonosno dopustio perzijski kralj Kir, 537. godine. Te se godine počinje obnavljati i Hram, slava Izraelova. O ovom posljednjem događaju i povratku prorokuje Izaija najmanje dvjesto godina prije toga. On se duhom prenosi u Jeruzalem, on je u Božje ime glasonoša radosne vijesti, evangelja, koji oglašava mir, donosi sreću, i naviješta spasenje govoreći gradu: “Bog tvoj kraljuje.” Gospodin Bog kraljuje ne samo nad Jeruzalemom i Judinim plemenom, iz kojega će, preko Gospe - kada vrijeme ispuni se - izići Krist Gospodin, nego i nad Samarijom i cijelim svijetom.

- Sve je ovo slika ljudskoga roda koji se nalazi u ropstvu

grijeha. Bog ga izvlači iz vraških mreža vodeći ga na brežuljak radosti, na hramski Sion, odakle će sam upravljati svojim narodom u istini na kojoj se gradi pravda, a na pravdi mir. To je djelo povijesnoga i otajstvenoga Isusa Krista, Sina Božjega.

Evangelje radosti, utjehe i otkupljenja. Čuj, stražari ti glas podižu, zajedno svi kliču od radosti, jer na svoje oči vide gdje se na Sion vraća Gospodin. Radujte se, kličite, razvaline jeruzalemske, jer je Gospodin utješio narod svoj i otkupio Jeruzalem (Iz 52,8-9). Stražari su čuvari starih razorenih zidina u Jeruzalemu, koji gledaju kako se narod u povorkama vraća predvođen samim Gospodinom. Čak se s njima, čuvarima, raduju i same razvaline jeruzalemske i hramske, jer će ubrzo biti obnovljene i primiti mnoštva zahvalnih hodočasnika u sebe. Gospodin donosi utjehu i spasenje, nakon što je narod proživio teške kušnje u Babilonu. Sada će više cijeniti pravu slobodu od tuđega jarma i vražjega zavodništva.

- Ne možemo ovdje, u ovim stražarima, ne vidjeti u duhu i one skromne čuvare stada na betlehemske poljanama koji, kao Božji sirotani, iščekuju Božju utjehu i blagoslovljenu ruku. Oni će biti prvi kojima će biti naviještena blagovijest, evangelje, o rođenju Sina Božjega, jedinoga Spasitelja i Otkupitelja, a oni će to radosno pripovijedati drugima (Lk 2,18).

Evangelje do krajeva svijeta. Ogolio je Gospodin svetu svoju mišicu pred očima svih naroda, da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega (Iz 52,10). Bog je u prorokovu viđenju prikazan kao vojskovođa koji mačem svoje vlasti i božanske pravde osvaja sve zemaljske krajeve i samo će tako svi narodi vidjeti “spasenje Boga našega”...

Neka ta blagovijest dopre, i u obliku ove božićne čestitke, do svih svećenika, redovnika i ostalih vjernika naših hercegovačkih biskupija koji od Boga Spasitelja svaku pomoć mole i primaju! Neka svima novorođeni Mali Bog ili Božić, Krist Gospodin, donese otkupljenje, utjehu i mir; radost, sreću i spas!

biskup Ratko

Župno pastoralno vijeće

Generalni vikar naše biskupije, don Srećko Majić, u nedjelju, 2. listopada 2011., slavio je svetu Misu u 8 sati pod kojom je predstavljeno novoosnovano Župno pastoralno vijeće.

Članovi pastoralnoga vijeća su: don Bernard Marijanović, župnik i predsjednik Vijeća, Matan Kukrika, Miho Marić, Ljubica Rajić, Mijo Marjanović, Dragan Kozarić, Tomislav Soldo, Mario Matoš, vjeroučitelj, Željka Čubela, Dalibor Soldo, Stipe Šaravanja, Miroslav Selmanić, Drago Novaković, Vinko Puljić, Ivan Filipović, Svjetlana Miočević, predsjednica HKM-a, Lucija Rajka Kulaš, predsjednica udruge "Sv. Veronika", Marinko Maslač, predsjednik HKUD-a "Herceg Stjepan". Samom osnivanju Župnoga pastoralnog vijeća prethodila je inicijativa našega župnika don Bernarda kao i odobrenje mjesnog biskupa Ratka Perića.

U dopisu biskupu, odnosno Biskupskom ordinarijatu, za utemeljenje Župnoga pastoralnog vijeća don Bernard je napisao sljedeće:

Poštovani Naslove,

tijekom ove godine proveli smo izbore za članove Pastoralnog župnog vijeća. Sukladno glasovima vjernika kao i mišljenju župnika, dostavljamo Vam popis članova na uvid i potvrdu: 1. Matan Kukrika, 2. Miho Marić, 3. Ljubica Rajić, 4. Mijo Marjanović, 5. Dragan Kozarić, 6. Tomislav Soldo, 7. Mario Matoš, 8. Željka Čubela, 9. Dalibor Soldo, 10. Stipe Šaravanja, 11. Miroslav Selmanić, 12. Drago Novaković, 13. Vinko Puljić, 14. Ivan Filipović, 15. Svjetlana Miočević, predsjednik HKM-a, 16. Lucija Kulaš, predsjednica "Sv. Veronike" 17. Marinko Maslač, predsjednik HKUD-a "Herceg Stjepan".

Ukoliko odobrite ovaj popis naša je želja predstaviti članove Vijeća župljanima na pučkoj svetoj Misi u 11

sati u nedjelju 2. listopada 2011. Voljeli bismo da netko s Ordinarijata predvodi tu svetu Misu.

Unaprijed Vam zahvaljujem i pozdravljam!

Nakon svete Mise na kojoj su predstavljeni članovi našega Župnog pastoralnog vijeća uslijedio je i prvi radni/konstituirajući sastanak Vijeća.

Sastankom je predsjedao don Bernard, a članovi su upoznati s razlozima formiranja Župnog pastoralnog vijeća, s ciljevima postojanja Vijeća, dogovorena je dinamika održavanja sastanaka, te je prezentiran *Pravilnik župnog pastoralnog vijeća* koji još uvijek nije službeno usvojen na razini biskupije, te se još uvijek nalazi u *probnom korištenju/ad experimentum*.

Glavni izvadci iz *Pravilnika* su:

- Župno pastoralno vijeće savjetodavno je tijelo župnika (usp. kan. 536, § 1-2) koje u skladu s krsnim poslanjem svih vjernika i sviješću suodgovornosti planira, promiče i usklađuje pastoralnu djelatnost u župi na području naviještanja Božje Riječi (*kerigma*), bogoslužja (*leiturgia*) i dobrotvornosti (*diakonia*).

- Izbor članova ŽPV-a obavlja se na način primjeren svakoj župnoj zajednici prema prosudbi župnika, a poštujući dobrohotnu volju župljana. Za našu župu predviđeno je brojem 14 + 3 + Župnik. Dakle, sveukupno 18 osoba.

- Ovih 14 izabranih su oni kandidati koji dobiju najveći broj glasova, a poštujući pravila zastupljenosti svih dijelova župe, različitost dobi i spola. Ako ih je više s jednakim brojem glasova za pojedino područje, izabran je stariji po dobi.

- Uz izabrane predstavnike u ŽPV-u kojih je 3, samom svojom službom u drugim postojećim udrugama župe, pripadaju:

1. Župni vikari ili kapelani

2. Predsjednica udruge žena "Sv. Veronika"
 3. Predsjednik HKUD-a "Herceg Stjepan"
 4. Predsjednik/-ca HKM-a "Bl. Alojzije Stepinac"
- Članovi ŽPV-a po službi su župnik, župni vikari (kapelani) župe. Župnik neka vodi računa da među članovima ŽPV-a bude barem po jedan predstavnik osoba posvećenoga života (redovnici i redovnice, ako ih ima) te vjeroučitelja u školi koji žive na području župe.
- Mandat članova Župnoga pastoralnog vijeća traje pet godina, a svaki član može biti ponovno biran. Za trajanja mandata članovi Župnoga pastoralnog vijeća mogu biti uklonjeni zbog teških razloga, koje treba dokumentirati i dostaviti dijecezanskom biskupu kako bi on uklanjanje prihvatio. Težak razlog mogu biti i tri neopravdana uzastopna izostanka sa sjednica Župnoga pastoralnog vijeća.
- Župno pastoralno vijeće održava sjednice u načelu tri puta godišnje, a ako je potrebno i više puta. Župnik pismeno ili usmeno saziva sjednice Župnoga pastoralnog vijeća nekoliko dana unaprijed. Sjednicu je dužan sazvati i na traženje jedne trećine članova Vijeća.
- Za valjanost sjednice potrebna je prisutnost barem dvije trećine članova. Odluke se donose apsolutnom većinom glasova (polovica plus jedan glas), a postaju pravomoćne ako ih odobri župnik.
- Župno pastoralno vijeće razmatra sva pitanja povezana s vjerskim životom i pastoralnim djelovanjem u župi, pripravlja prijedloge i zaključke, te vodi brigu za njihovo provođenje.

- Župno pastoralno vijeće u načelu ima tri odbora (mogu se osnovati i drugi):

1. **Odbor za naviještanje Božje riječi (NAVJEŠTAJ)** otkriva i potiče karizme i službe unutar župne zajednice, pomaže župniku u okupljanju i trajnoj formaciji župnih suradnika. Skrbi o unaprjeđenju župne kateheze, pastorala braka i obitelji, mladih te različitih "posebnih" skupina vjernika i društvenih ustanova na njezinu području. Traži nove mogućnosti evangelizacije vjernika i društvene sredine.

2. **Odbor za liturgijski i molitveni život (BOGOSLUŽJE)** potiče kršćansko slavlje dana Gospodnjega - nedjelje, skrbi o pripremi bogoslužnih i molitvenih slavlja u župi, promiče različite liturgijske službe, aktivno sudjelovanje svih vjernika u liturgiji, skrbi o doličnosti i urednosti liturgijskog posuđa i knjiga, te o uređenju liturgijskoga prostora u skladu s liturgijskim propisima.

3. **Odbor za karitativnu djelatnost (DOBROTVORNOST)** brine se o siromašnima, socijalno ugroženima, te osobama na rubu društva. Razmatra socijalne i druge probleme svoje okoline, te nastoji u granicama mogućnosti župe pružiti djelotvornu pomoć. Promiče suradnju s vjerničkim društvima i socijalnim ustanovama. Organizira pastoral starijih osoba i bolesnika, te članova njihovih obitelji. Inače, inicijative formiranja različitih vijeća u župama, u kojima bi trebali sudjelovati i laici, intenzivirana je s održavanjem Drugoga vatikanskog sabora koji je naglasio važnost suradnje između svih vjernika u izgradnji Crkve. Ta se suradnja ostvaruje, među ostalim, i kroz djelovanje dvaju vijeća: ekonomskoga i pastoralnoga. Dokumenti s Drugoga vatikanskog sabora koji pobliže opisuju ova vijeća su M. P. *Ecclesiae Sanctae*, Direktorij za pastoralnu službu biskupa *Ecclesiae imago*. Okružnica Kongregacije za kler *Omnes christifideles*, odredbe Zakonika kanonskoga prava o spomenutim vijećima. Znači spasenjsko se poslanje Božjega naroda u kojem vjernici imaju svoj dio odgovornosti, prema svojem položaju u Crkvi, ne smije ograničiti isključivo na poslanje posvećenih pastira ili crkvene hijerarhije, nego ono sa sobom donosi suradnju svih vjernika. Organizacijski vijeća postoje na razini biskupije, te na

razini župe.

Ta vijeća imaju isti naziv, ali se razlikuju po mnogim obilježjima, a osobito po opsegu svoga djelovanja. Dok biskupijska vijeća pomažu biskupu u upravljanju vremenitim dobrima biskupije i u pastoralnom radu u biskupiji, župna vijeća pomažu župniku u unapređivanju pastoralne djelatnosti i u upravljanju vremenitim dobrima župe.

Zbog opsežnosti ovdje ne će biti govora o biskupijskim vijećima već samo o župnim i u najvećoj mjeri o Pastoralnom vijeću, a ekonomsko vijeće bit će samo ukratko opisano.

Možda bi za uvod također trebalo kazati nekoliko stvari koje su u današnje vrijeme aktualne, a to su da kategorija individualnih prava dobiva danas u svijetu apsolutni primat koji ponekad graniči sa zloupotrebom. Slobodarski se duh 20. stoljeća oživotvorio preko načela *individualizma*. U sve većoj se mjeri svaki pojedinac smatra podjednako ovlašten ostvarivati svoje interese i da ga društvene institucije u tome ne sprječavaju, nego ga čak podupiru. Isprva, važna zaštitna prava počinju ustupati mjesto novim samoodredivim pravima. Time je otvoren *put bez cilja*, put ostvarivanja autonomnih interesa u čijoj osnovi leži sloboda izbora nesputavana roditeljskim, obiteljskim, religijskim ili institucionalnim autoritetima. U evoluciji pravnog pristupa pratimo prodiranje novih ideja zaštite pojedinca.

Izgradnja biskupije i župe nije plod rada i zalaganja nekog pojedinca nego biskupijske zajednice i župnih zajednica u kojima se izgrađuje zajedništvo. Vrhovni je cilj i zakon u Crkvi spasenje duša u kojem se rješava i dobro pojedinca i opće dobro, tj. dobro čitave Crkve. Reforme zacrtane u *Zakoniku kanonskoga prava* izložene su opasnosti da ostanu samo *mrtvo slovo* na papiru, ako se ne ostvare u partikularnim crkvama i u pojedinim župnim zajednicama, u kleru i narodu. Možda će biti potrebno više od jedne generacije da se zakon pretoči u životnu naviku, ali prije toga potrebno je da se stvori *novi mentalitet*. Obdržavanjem kanona ući će načela *Zakonika* u život naroda i samo će tada nove institucije pokazati svoju učinkovitost. Tako npr. Ne će biti dovoljno ustanoviti u župi pastoralno vijeće, dok se vjernici ne uvjere da su upravo oni protagonisti vlastite pastoralne aktivnosti. Ne će biti dovoljno propovijedati o odgovornosti vjernika,

sve dok oni budu puki izvršitelji župnikovih odluka. Isto vrijedi i za odnos biskupa i prezbitera; klerika i laika. Potrebno je skupa primijeniti i norme i poduzeti sve da one ožive duh. Staroj krilatici *dixit laicus clero: numquam tibi amicus ero* - reče laik kleru: *nikad tebi ne ću biti prijatelj*, bez obzira kako se ona shvaćala i tumačila, više doista nema mjesta.

Postojanje različitih vijeća i njihovih uloga pokazuje da je u crkvenim *strukturama* mnogo toga već pokrenuto. Međutim, sve te reforme ne će biti učinkovite bez stvarne promjene mentaliteta kršćanskoga puka i napose klera. Temelj svake **reforme** ostaje oblikovanje čvrste i žive vjere, objektivno poznavanje saborskih dokumenata i uputa za njihovo provođenje u život, međusobno povjerenje na različitim razinama kroz iskrenu suradnju i ljubav. Samo će tako novi *Zakonik* biti prihvaćen i postati uspješno sredstvo za ostvarenje Sabora, jer zakon je bez Duha mrtav.

Istina, zakon nije sve u Crkvi, ali je on Crkvi prijeko potreban kao i karizma, tvrdi P. Felici. Ivan Pavao II. jasno kaže da svrha *Zakonika* nije nadomjestiti vjeru, milost, karizme, a posebno ne ljubav u životu Crkve ili vjernika. Naprotiv, svrha je *Zakonika* stvoriti takvo uređenje u crkvenom društvu koje, dajući prvenstvo ljubavi, milosti i karizmama, istodobno olakšava njihov uređeni razvoj u životu crkvenoga društva i pojedinaca koji mu pripadaju.

Pastoralno vijeće

Osnivanje Pastoralnoga vijeća (*consilium pastorale*) prepušteno je sudu dijecezanskog biskupa, koji se mora

posavjetovati s prezbiterkim vijećem.

Osnivanje Župnoga pastoralnog vijeća je neobvezatno od dijecezanskoga biskupa, uvjetovano s dva elementa koji su izričito navedeni u kan. 536, § 1:

1. da osnutak po sudu dijecezanskog biskupa bude prikladan;

2. da se biskup posavjetuje s prezbiterkim vijećem.

Riječ “prikladan” u ovom kontekstu znači koji odgovara potrebi, zahtjevu, koji pristaje, pogodan, podesan, dobar, zgodan.

Sastav svakog pojedinog Pastoralnog vijeća treba voditi računa o posebnoj **fizionomiji** svake župe, o postojanju pojedinih skupina, pokreta i crkvenih udruga. Svakako treba izbjeći osnivanje pastoralnih vijeća s prevelikim brojem članova što bi moglo učiniti zajedničko savjetovanje veoma teškim, ako ne i nemogućim. Ali je jednako tako važno izbjeći osnivanje pastoralnih vijeća koja bi malo ili nikako predstavljala župnu zajednicu.

Prema tome, svako župno pastoralno vijeće trebalo bi se držati sljedećih uputa:

- sastoji se ne samo od laika, nego i od svih koji sudjeluju, na temelju svoje službe, u brizi za župu;

- na čelu je župnik;

- ravna se, s obzirom na svoj sastav i na funkcioniranje, prema odredbama koje donese dijecezanski biskup;

- ima samo savjetodavni glas (kan. 536, §§ 1-2).

Svrha je Pastoralnoga vijeća pružanje pomoći župi u pomaganju i unapređivanju pastoralne djelatnosti. Ako se ispravno shvati i ostvari, Pastoralno vijeće je djelotvorno sredstvo velike važnosti, budući da promiče “zajedništvo” župnika i njegovih župljana kao i njihovo zajedništvo s vlastitim pastirima, a ostvaruje na konkretni način sudjelovanje župne zajednice u životu i poslanju Crkve. Njegovo utemeljenje pripada župniku. Prema kan. 536, § 1, dijecezanskom biskupu pripada samo sud o prikladnosti takve ustanove, ali očito da on može sebi pridržati i sam čin utemeljenja, ako to bude smatrao prikladnim.

Ekonomsko vijeće

Ekonomsko je vijeće (*consilium a rebus oeconomicis*) nasljednik “crkvenog odbora” prijašnjeg *Zakonika* (usp. kann. 1183-1184) i *obvezatno* je za svaku župu (kan. 537). Dakako, prema kan. 1280, svaka pravna

osoba treba imati vlastito ekonomsko vijeće ili barem dvojicu savjetnika, koji pomažu upravitelju u obavljanju službe.

Kan. 537 ne pravi razliku između velikih i malih župa. Prema tomu, obvezatno je osnovati Župno ekonomsko vijeće i u manjim ili ekonomski slabijim župa.

Sastav, trajanje i ovlasti Župnih ekonomskih vijeća uređene su, osim općim pravom, i odredbama izdanim od dijecezanskog biskupa:

1. Župnom ekonomskom vijeću predsjedava župnik, kao zakoniti predstavnik župe (kan. 532), a sastoji se od broja vjernika koji je razmjernan veličini župe, a koji ne smije biti manji od dva člana, koji su na neki način stručnjaci za upravljanje ekonomskim dobrima i prokušani cjelovitošću morala;

2. članove Župnoga ekonomskog vijeća imenuje župnik prema biskupijskim odredbama, ako one postoje, ili nakon što se savjetovao s razboritim osobama u župi. Prema okolnostima osoba i mjesta, biskupijske odredbe mogu odrediti da župna ekonomska vijeća sačinjavaju izabrani članovi, imenovani članovi i članovi koji su to zbog službe koju vrše, npr. predsjednik župnog karitasa;

3. imenovanje članova na određeno vrijeme koje se može i ponoviti;

4. vijeće ima zadaću pomagati župniku u upravljanju ekonomskim dobrima župe. Tu pripada izrađivanje godišnjeg predračuna primitaka i izdataka i ispitivanje konačne bilance.

Odnos između vijeća

Odnos između župnih vijeća možemo iznijeti u nekoliko točaka. Najprije treba naglasiti da je riječ o dvije različite ustanove.

S obzirom na *obvezatnost* tih dvaju vijeća razlika je jasna: pastoralno vijeće nije obvezatno.

Različit je i *sastav* vijeća.

Različita je *svrha* vijeća.

Ovo je bilo ukratko o osnivanju našeg Župnoga pastoralnog vijeća, kao i ukratko o ekonomskom i pastoralnom vijeću te njihovu odnosu i osnivanjima.

Miroslav Selmanić

**MOSTARSKO-DUVANJSKA I TREBINJSKO-MRKANSKA BISKUPIJA
BISKUPSKI ORDINARIJAT MOSTAR**

ULICA NADBISKUPA ČULE BB., PP. 54 - 88000 Mostar
(TEL. ++387/36/334-050; fax: 334-080; e-mail: biskupija@ebismo.hr)

Mostar, 17. rujna 2011.
Prot. 1157/2011.

Velečasni don Bernarde!

Pozitivno odgovaram na Tvoj dopis br. 295/2011., od 12. rujna ove godine kojim predlažeš članove Župnoga pastoralnog vijeća. A to su:

**Matan Kukrika, Miho Marić, Ljubica Rajić, Miro Marjanović,
Dragan Kozarić, Tomislav Soldo, Mario Matoš, Željka Čubela,
Dalibor Soldo, Stipe Šaravanja, Miroslav Selmanić, Drago
Novaković, Vinko Puljić, Ivan Filipović, Svjetlana Miličević,
Lucija Kulaš i Marinko Maslač.**

Prema kanonu 536, 1-2, na čelu Župnoga pastoralnog vijeća jest mjesni župnik, koji u zajedništvu i u suradnji sa svim članovima župe, posebno s onima koji mu kao Župno vijeće po dužnosti pružaju pomoć, promiče pastoralno djelo.

Vijeće ima samo savjetodavni glas.

Neka se imena spomenutih članova proglase na kraju liturgijskoga slavlja u nedjelju 2. listopada, kako si u pismu predložio. Ovlastio sam don Srečka Majića, generalnoga vikara, da predvodi sv. Misu. Budi u kontaktu s njime.

Molim Boga da dadne svoj obilan blagoslov i Tebi i cijeloj župi.

S osobitim poštovanjem

Ratko Perić, biskup

Velečasni gospodin
Don **Bernard Marijanović**
župni upravitelj župe
PRESVETOGA TROJSTVA
BLAGAJ - BUNA

Građevinski radovi u župi

Pored redovitih pastoralnih događanja (vjeronauk, sakramenti, svete Mise, sprovodi, pohod starim i nemoćnim...) u svakoj župi, pa tako i u ovoj našoj, povremeno se rade i potrebni građevinski radovi. Kao što, vjerujem, već svi znamo, u našoj župi Presvetoga Trojstva Blagaj-Buna, spomenuti radovi ovih godina su intenzivniji i to s razlogom. Ovdje ćemo se osvrnuti na dva najvažnija naša župna gradilišta.

Prvo, devastirani objekti crkve i župne kuće u Blagaju, zajedno s cjelokupnom crkvenom zemljom oko njih i u njihovoj blizini. Drugo, crkva u izgradnji na Buni, zajedno s neuređenim okolišom (parterom) crkve.

Blagaj

U prošlom broju *Riječi* (25/2010.) don Ivan Štironja je pisao o blagajskoj crkvi jubilarci (1908.-2008.) te o naporima svećenika da se u poslijeratnom vremenu učini što je bilo moguće za obnovu i zaštitu crkvenih objekata u Blagaju koji su u međuvremenu proglašeni spomenicima kulture te stavljeni pod zaštitu države i njezinih institucija. Prošlo je nekoliko godina dok se nije dobila sva potrebna dokumentacija za početak radova koji su otpočeli u rujnu 2010.

Prije toga je priključena građevinska struja na objekt i vodovodni priključak gradskoga vodovoda.

U prvoj fazi radova potpuno je promijenjena krovna konstrukcija te na mjesto prijašnjeg oštećenog pokrova od lima stavljen je novi bakreni krov. Upravo je ta slika crkve s bakrenim krovom bila na prvoj, naslovnoj

stranici, naše prošlogodišnje *Riječi*.

Poslije zimske pauze, kad se nije moglo raditi zbog vremenskih prilika, na proljeće se započelo s vanjskim drenažnim radovima oko temelja crkve. Urađena je suvremena drenaža s pripadajućim potrebnim radovima te tako, nadamo se, trajno riješena voda i vlaga koja je prijetila temeljima crkve. Usporedo s tim radovima pristupilo se i obnovi staroga sanitarnog čvora pored crkve gdje je napravljena i potpuno nova kanalizacija te uređeni toaletni prostori u potpunosti. U zvoniku je promijenjen dio drvene konstrukcije na kojoj je stajalo zvono jer je bilo uništeno zbog vlage i vode.

Na inicijativu policijske postaje na Buni te njihovog

zapovjedništva a sve uz pomoć gradskih službi, na gradsku rasvjetu u Blagaju priključeno je nekoliko reflektora oko crkve i kuće tako da su objekti po noći osvijetljeni.

Tijekom ljetnoga razdoblja izrađena je ugrubo sakristija crkve iznutra te prostor oltarišta zajedno sa stropnom

konstrukcijom koja je bila u potpunosti uništena te su ostatci prijetili daljnjem urušavanju. Odmah se pristupilo demontaži i odvoženju kamenog oltara koji je bio u ruševnu stanju te njegovoj potpunoj rekonstrukciji i sanaciji. Nakon obnove dijelovi oltara su vraćeni u Blagaj te je ponovno montiran bez betonskih dijelova koji su bili u originalnom oltaru. Napravljen je i kameni fiksni oltar na kojem se slavi sveta Misa i koji je okrenut prema narodu umjesto drvenog oltara kojim se prije služilo.

Također su poskidani svi prozori s crkve i zvonika zajedno s kompletnom konstrukcijom te su pjeskareni, dodatno zaštićeni i obojeni te ostakljeni i ponovno vraćeni na svoja mjesta. Na prozore je izvana ugrađena dodatna zaštita od fizičkih udaraca od providne plastike cijelom dužinom i širinom prozora a koja se može skinuti kad za to dođe vrijeme. Jedino ulazna vrata u crkvu još nismo željeli postavljati. Sam ulaz u crkvu je obnovljen postavljanjem kamena i kamenih stepenica. Na gornjoj ploči zvonika urađeni su potrebni hidroizolacijski radovi da bi se zaštitio prodor vode u zvonik.

Ono što ubrzo slijedi na crkvi u Blagaju jest zatvaranje stropa crkve (plafona) te izrada vanjske i unutarnje fasade zajedno s postavljanjem električnih instalacija. Želja nam je, ako Bog da, to završiti do svetkovine Presvetoga Trojstva (3. lipnja) u 2012. godini ili bar do kraja te godine.

Započeli smo i s pravljenjem zahtjevnog projekta obnove naše župne kuće u Blagaju koja u ovoj 2011. navršava sto godina od njezina završetka.

Što se tiče financiranja radova i novca potrebnog za izvođenje radova, ovaj Župni ured pokušava pratiti natječaje različitih ministarstava u Sarajevu i Zagrebu, te pripremajući kvalitetne projekte sudjeluje u javnim natjecanjima. Većinu novca smo pribavili na taj način. Jedan dio novca pribavili smo zahvaljujući nekim našim darovateljima izvan državnih granica a manji dio novca skupili smo i od naših župljana. Svima iskreno zahvaljujemo te se i dalje nadamo nastavku suradnje i nastavku obnove crkve i župne kuće u Blagaju.

Buna

U ovoj, 2011. godini, što se tiče radova na našoj

novoj crkvi na Buni, treba spomenuti one najvažnije. Zahvaljujući zadarskom nadbiskupu Želimiru Puljiću koji je dao polovicu novca (50 tisuća kuna) za uređenje našega oltarišta u crkvi zajedno s oltarišnim elementima. Drugu polovicu novca osigurali su dijelom župljani svojim darovima te dijelom Župni ured. Blagoslov oltara bio je u crkvi 20. ožujka ove godine.

U crkvi smo uradili osnovne radove na ventilaciji crkve omogućavajući ubacivanje i izbacivanje zraka iz crkve što je bilo prijeko potrebno za vruće nadolazeće ljetne dane.

Započelo se i s uređenjem partera crkve (crkvenoga dvorišta) te je ureden dio ispred ulaza u župni ured (zelene površine s maslinikom), prva faza parkinga te je asfaltiran dio ulaza u crkveno dvorište. Postavljen je sustav za navodnjavanje te posađeno zelenilo. Osposobljena je bušotina ispred crkve te nabavljeno i

ugrađeno sve što je potrebno za njeno funkcioniranje. Nasipanjem je podignut nivo ispred same crkve te je pad vode okrenut od crkve prema cesti kako je i planirano odobrenim i usvojenim projektom partera crkve. Napravljeni su preduvjeti za otvaranje novoga ulaza u Župni ured koji će ubuduće biti u blizini crkve kad se za to stvore svi potrebni uvjeti. Gradski nadležni organi u svojoj redovnoj proceduri uklonili su rušenu i po život i zdravlje opasnu kuću na općinskom zemljištu pored crkve te time stvorili još dodatnog parkinga u blizini crkve.

Krajem mjeseca rujna i početkom listopada započeli smo radove na vanjskoj fasadi crkve. Radovi dobro napreduju. Istina, pojavili su se i neki dodatni, neplanirani radovi na ravnim dekama crkve za koje

smo mislili da su riješeni prije. Naši župljani su se uključili svojim darovima u izradu fasade. Nadamo se da će izrada vanjske fasade završiti, ako ne do kraja ove godine, onda početkom iduće, kako nam to već vrijeme dopusti.

Zaključak

Dragi župljani i dragi čitatelji *Riječi* i ovoga teksta. Moje je osobno mišljenje kao trenutnoga župnika naše župe i kao čovjeka, da, kakve god bile potrebe u jednoj župi, posebno one građevinske, mi trebamo računati na onoliko koliko se može. Ako se ne može, čekat ćemo kad se bude moglo. Teško možemo očekivati u ovo naše vrijeme da će nam netko sa strane sagraditi crkvu. Ta

su vremena već odavno prošla. A pravo da vam kažem nije ni pošteno da tebi netko gradi tvoju crkvu. Zato, ove godine jedan dio, dogodine drugi, treće godine opet nešto više i tako dalje. Tako ćemo znati i više cijeniti ono što sami svojim snagama uradimo.

*Don Bernard Marijanović,
župni upravitelj*

Nedjelja Caritasa

Uzimajući za poticaj riječi iz poslanice apostola Pavla Galaćanima: “Nosite bremena jedni drugih i tako ćete ispuniti zakon Kristov” (6,2), istaknuto je kako smo pozvani jedni drugima pomoći u duhovnim ili tjelesnim potrebama te kako ćemo to biti sposobni činiti ako se trudimo ne ugađati samo sebi nego i našem bližnjemu za njegovo dobro. To je bio moto 3. nedjelje došašća tj. Nedjelje Caritasa. I ove je godine naša župna zajednica obilježila Nedjelju Caritasa na djelotvoran način. Htjeli smo se potruditi kao i svake godine te doprinijeti našoj zajednici što više možemo. Organizirali smo se i dogovorili da svatko po nešto od sebe doprinese, mladi svojim radom, a župljani svojim velikim srcem. Udruga žena “Sv. Veronika” župljanima je poslije nedjeljnih svetih misa u 8 i 11 sati ponudila slatki i ukusni zalogaj iz široke lepeze svojih specijaliteta. Mladi i djeca su se podijelili, te prodavali naš novi broj *Riječi*, svijeće za božićnu česnicu te CD “Slavimo te, Oče” od kojih je dio novca namijenjen za karitativne svrhe. Također svake se srijede na Misi zornici prikupljala milostinja na istu nakanu. Skupilo se oko 1.550 KM. Hvala svima koji su se odazvali ovoj akciji!

Također na dan 12. prosinca koji se ove godine obilježava kao Nedjelja Caritasa, je i Međunarodni dan mira. Opća skupština Ujedinjenih Naroda proglasila ga je 1981., a rezolucija o tomu donesena je 2001. god. U njoj je proglašeno i Međunarodno desetljeće mira i nenasilja. Tim povodom mirovne organizacije širom svijeta priređuju različite događaje kojima promiču mir i nenasilje, demilitarizaciju i pacifikaciju cijelog svjetskog društva, u vremenima izazova i opasnosti za mir svuda u svijetu. Na žalost, niti današnji dan svijet ne će dočekati bez oružanih sukoba, nasilja, ubijanja, nanošenja materijalne štete, uništavanja kulturne baštine i ljudskih postignuća. Ali zato mi možemo, humanitarnim akcijama, dobročinstvima, pomažući i brineći se o potrebitima. Možemo polako, sitnim koracima i sigurno doprinijeti našem društvu osjećaj sigurnosti i mira, te omogućiti bolje sutra.

Martina Rajić

Božić u mojoj župi

Na vrata nam pokucao još jedan Božić. Pa, nismo li s nestrpljenjem čekali da u naša srca i obitelj unese mir, radost i blagostanje? U pripremama za božićne blagdane u župi Presvetoga Trojstva oduševili su nas mladi ove župe svojim idejama, radom i voljom da što bolje i dostojanstvenije prostru put malom Isusu do

svoje župe, te razvesele i pripreme svoje župljane za taj svečani dolazak.

Tako smo uza zid Pastoralnoga centra bl. Alojzija Stepinca, predvođeni Liturgijskom sekcijom Hrvatske katoličke mladeži (HKM) postavili četiri debla, na kojima su svjećicama dočarani plamenovi, po jedan za svaku nedjelju došašća. Svaki plamen budio je znatiželju kod prolaznika, a župljanima bio poziv na duhovnu pripremu za Božić. Karitativna sekcija HKM-a, uz pomoć ostale mladeži župe, pripremila je stotinjak božićnih česnica za blagdanske obiteljske stolove. Blagoslovio ih je župnik poslije Mise zornice 21. prosinca, te su ih nakon toga mladi ponudili župljanima. Također, priređene su jednostavne, ali zaista simbolične jaslvice u crkvi na Buni. I kako to uobičajeno biva, okupismo se na Polnočku da zajedno u molitvi i pjesmi dočekamo Isusov dolazak. Ni nekoliko stupnjeva ispod nule nije omelo vjernike da napune bunsku crkvu. Polusatni meditativno-glazbeni program

pred Polnočku organizirala je Dramska i Liturgijska sekcija HKM-a, a Misu Polnočku predvodio je don Mile Miljko. Središnja božićna poruka, koju anđeo upućuje betlehemskim pastirima, a preko njih svemu puku izraelskom i svjetovnom jest: “Javljam vam blagovijest - radosnu vijest, veliku radost za sav narod!” A to je: “Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin!” (Lk 2,10-11), kako navještavamo u Evanđelju na Polnočki.

Na božićno jutro Misu je predvodio naš župnik, a bila je u deset sati. Na toj Misi čitana je biskupova božićna Poslanica, a na Svetu Obitelj, u nedjelju 26. prosinca, poslije pučke svete Mise na kojoj je kršteno dvoje djece, naš božićni zbor, koji je po prvi put ovoga Božića pjevao s crkvenoga kora (dječji zbor “Put ljubavi”, zbor mladih “Mir”, tamburaši i odrasli), pozvan je na mali domjenak u prostorije župnoga ureda. Na dan sv. Ivana Misa je bila u osam sati, a poslije nje započeo je blagoslov obitelji u našoj župi koji je trajao puna dva tjedna, do kraja božićnog vremena. Božić je Dan koji nam učini Gospodin: kličimo i radujmo se njemu! Radostan i veseo Božić svima! Svi dani Nove godine 2012. bili nam puni duhovne radosti i blagoslova, puni tjelesnoga zdravlja i istinskoga veselja.

David Bekavac

Stepinčevo i Stepinac

Kao i proteklih godina i ove godine naša župa je slavila zaštitnika našega Pastoralnog centra, blaženoga Alojzija Stepinca. Ali to nije bila tek još jedna proslava u nizu, to je bila 10. obljetnica od osnutka Pastoralnog centra. Nekome će se učiniti da je puno vremena prošlo i da im se čini da je ova pastoralna zajednica mnogo prije osnovana, a nekome pak, kako je malo vremena prošlo ikako je vrijeme brzo proletjelo. Puno je onima

koji su izbjegavali župne obveze, sastanke Hrvatske katoličke mladeži, koji nisu ili su pod moranjem dolazili na Misu, koji su bl. Alojzija doživljavali kao nekog lika kojeg je dugo samo spominjao s oltara i znali su da je bio Hrvat, njima je to izgleda mnogo vremena i odužilo im se. Ali, ipak je mnogo više onih kojima je vrijeme brzo proletjelo i kako bi voljeli da to i dalje traje, toliko da svaki svoj slobodni trenutak provodu u župi, jedva čekaju da odu na Misu, te da nešto novo nauče o bl. Alojziju Stepincu i da svoj život podrede njegovu, baš onako kako ga je on živio tiho, skromno i podložno Bogu.

Prije deset godina, točnije 2001., biskup Ratko Perić 10. veljače otvorio je i blagoslovio Pastoralni centar. Kako je naš titular župe Presveto Trojstvo, na Stepinčevo se daje naglasak pastoralnom radu i pastoralnim zajednicama u župi.

Kao i prošlih godina i ove godine upriličena je trodnevnica

pred blagdan. Prvog dana trodnevne blagdanske pripreve, 7. veljače, župnik se nakon svete Mise u 18 sati sastao s djecom prvoga i drugoga razreda koji su

došli sa svojim roditeljima.

Drugoga dana župnoj su zajednici predstavljani prvopričesnici, njih 43, za vrijeme Mise, nakon koje je uslijedio župnikov sastanak s njima i njihovim roditeljima.

Trećega dana, 9. veljače, za vrijeme misnoga

slavlja u 18 sati bilo je predstavljanje krizmanika, njih 50. Održan je i sastanak s krizmanicima i njihovim roditeljima.

Za sve tri večeri duhovne obnove kao i na sam blagdan liturgijsko su pjevanje pripremili mladi koji su i na taj način potvrdili svoju pripadnost kao i brigu za župnu zajednicu. Nakon blagoslova i svečane završne pjesme u čast bl. Alojzija Stepinca, radosno blagdansko ozračje nastavljeno je u župnoj dvorani i župnoj kući.

Misno slavlje na spomendan u 18 sati predvodio je katedralni župnik iz Trebinja don Milenko Krešić u koncelebraciji s mjesnim župnikom don Bernardom Marijanovićem te još desetak svećenika, uza sudjelovanje većega broja vjernika.

Na početku euharistijskoga slavlja prisutni su molitvom litanija zazvali zagovor blaženoga kardinala Alojzija. Svečani slavopoj Slava Bogu, posebno pripremljen za ovu prigodu, izveo je zbor mladih. Evangelje je

navijestio don Ivan Marčić, koji je na svome pastoralnom praktikumu na Gradini, u župi sv. Ivana Glavosjeka. U svojoj propovijedi don Milenko je govorio o svetosti, vjernosti i pobožnosti, vrlinama koje su osobito resile blaženoga Alojzija. Iako te vrline nisu popularne u ovo naše vrijeme, svatko bi se od nas trebao odlikovati tim istim krjepostima i vrijednostima jer nas na to kao kršćane poziva Krist Gospodin i njegova Crkva, poručio je propovjednik.

Župnik don Bernard na kraju je Mise zahvalio Bogu za proteklih 10 godina od kada je mjesni biskup mons. Ratko Perić blagoslovio Pastoralni centar, koji je kroz proteklo vrijeme građen i uz koji su se duhovno i liturgijski izgrađivali vjernici župe Blagaj-Buna, sve dok nije prošle godine otvorena crkva za svete obrede. Zahvalio je svima onima koji su se molitvom i žrtvom kroz to vrijeme ugrađivali u taj duhovni dom Bogu na slavu, a svojim dušama na korist. Zahvalio je i svim članovima župnih pastoralnih sekcija, napose pjevačima, sviračima, čitačima koji su se angažirali i sebe ugradili u pripremanje trodnevnicke kao i same svečanosti.

Juraj Batelja na Buni

Ove godine, doduše ne na Stepinčevo, ali ipak povezano s imenom našega pastoralnog zaštitnika, bili smo počašćeni jer nam je u posjet došao postulator kauze o

Alojziju Stepincu, velečasni Juraj Batelja. Posjetio nas je na Buni u nedjelju, 16. listopada, te predvodio svetu Misu u 11 sati. Kako se našao u Hercegovini tih dana poslovno, zaželio je svratiti u našu župnu zajednicu jer je već otprije znao da je naš Pastoralni centar posvećen blaženomu Alojziju Stepincu. Poslije Mise ostao je kratko u razgovoru s članovima HKM-a koji je također pod zagovorom bl. Alojzija. Poslijepodne je sa župnikom obišao Blagaj, našu crkvu u Blagaju i izvor rijeke Bune.

Ove godine proslavismo 10 godina, ubrzo ćemo ako Bog da 11 godina i tako u nedogled. Vrijeme zaista brzo prolazi, iskoristite ga na najbolji mogući način, živite po uzoru bl. Alojzija Stepinca i ugrađujte svoj život u Boga i ovu župnu zajednicu.

Slavko Raguž

Marko osta čvrst i ustrajan

“Godine 1859. zaputiše se kasnog proljeća trojica prijatelja na planinu Somine (Morine). Jedan od trojice bijaše naočit, lijep i odvažan mladić, po imenu Marko Milanović. Idući tako planinom, iznenada ih zaustaviše komiti. Tražiše od njih da se predstave i kažu tko su, i šta radu tu? Markovi prijatelji zanijekaaše svoju vjeru, križ i znamen, ali Marko to ne učini. Uzaludno bijaše nagovaranje da promijeni svoj iskaz, Marko ostaje čvrst i ustrajan. ‘Moja vjera i moj križ rodiše se sa mnom, a ja sam spreman za taj križ i tu vjeru umrijeti.’ Na te riječi jedan od komita izvuče sablju i otkine mu glavu. Pade glava odvojivši se od tijela, ali ni kapi krvi ne poteče. Lice mu zadrža blagi osmijeh i blažen izraz.”

“Cijeli taj događaj ispričaše ona dvojica njegovih saputnika, koji ostadoše živi zanijekavši vjeru. Za dvadesetak dana otiđoše njegovi rodaci, prije ne smjedoše, da ga pokopaju. Nadoše ga u onakvu stanju kakav je bio i onog dana kad je preminuo. Toplo ljetno vrijeme ne ostavi traga,

нити ukloni blažen izraz njegova lica. Pokopaše ga, a svih ovih godina poslije na onom mjestu rasla je zelena trava bilo ljeti ili zimi. Trava je uvijek pravila konturu mrtvog tijela na zemlji.”

To je ukratko priča o Marku Milanoviću, mladiću i našem sunarodnjaku, čovjeku podrijetlom s Prenja - Dubrave, koji je zbog svoje vjere i uvjerenja izgubio život. O njemu se malo zna, i upravo je zbog toga

na poziv našega župnika don Bernarda Marijanovića 16. veljače u 20 sati održano predstavljanje knjige *Mučeništvo Marka Milanovića* u Pastoralnom centru “Bl. Alojzije Stepinac” na Buni. Knjigu, koja je izišla prije prošloga Božića, na dijaloški su način predstavili biskup mons. Ratko Perić i župnik studenački don Ivo Šutalo.

Marko Milanović
Ulje na platnu, autor Kristina Bandić

Predstavljanje je započelo molitvom koju je predvodila, te predstavljajući i sve prisutne pozdravila predsjednica Hrvatske katoličke mladeži Svjetlana Miočević. Nakon toga je Kristina Ćorić pročitala iz knjige pjesmu Mučeniku Marku Milanoviću koju je napisala milosrdnica sv. Vinka Paulskog s. Gabrijela Tadić. Potom je riječ dana predstavljajima.

Don Ivo je uz kratke komentare postavljao pitanja, a biskup je odgovarao na način pristupačan mladima. Dotaknute su gotovo sve teme koje su dokumentirano obrađene u knjizi: podrijetlo glavnoga junaka Marka, okolnosti pogibije, ozračje u kojemu su živjeli ljudi toga

vremena, način vođenja procesa proglašenja blaženika i svetaca, pastoralno djelovanje i poteškoće s kojima su se susretali svećenici toga vremena... Posebno je bilo zanimljivo pitanje planišara ili bolje rečeno načina života ljudi Donje Hercegovine u to vrijeme kada su mnogi živjeli gotovo isključivo od ovčarstva odnosno stočarstva. Starijima, koji su iskusili takav način života, bilo je drago što su se mogli podsjetiti na prošlost,

a mladima je bilo zanimljivo čuti o toj planinarskoj problematici koja nije tako davno nestala a jest im potpuno strana. Don Ivo je mladima tumačio razliku između “planinarenja” i “planištarenja”. Nakon više od sat vremena takva razgovora, biskup je rekao da će on postaviti pitanje don Ivi da izvuče iz ovoga primjera pouku mladima. Don Ivo je govorio tko je katolik danas: u školi, u uredu, u politici, u medijima, na ulici.

Na kraju je gospodin Pero Milanović, priređivač knjige te Markov prezimenjak i suplemenik iz Kruševa, zahvalio predstavljacima i nazočnima i upoznao ih s najnovijom vijesti, tj. da je upravo toga dana završena registracija zaklade “Marko Milanović” koja će se baviti daljnjim istraživanjem o životu i svjedočenju ovoga hrabrog mladića.

Nakon predavljanja domaćin, župnik don Bernard, zahvalio je biskupu Ratku, don Ivi, gosp. Peri i svima prisutnima koji su došli na predavljanje ove poticajne knjige te pozvao biskupa na kratak susret s krizmanicima. Župnik je smatrao uputnim da ovu prigodu biskupova posjeta iskoristi te biskupu predstavi ovogodišnje kandidate za krizmu. Tako su krizmanici, njih 50, imali prigodu osobno pozdraviti svoga biskupa.

Biskup je svima poklonio knjigu *Mučeništvo Marka Milanovića*, a dok im je osobno uručivao primjerke, svakomu je postavio kratko pitanje iz predavanja i obradovao se kad je vidio kako su krizmanici uglavnom dobro pratili predavljanje i pamteli događaje, imena i godine vezane uz svjedoka Marka koji im se stavlja kao uzor življenja i svjedočenja katoličke vjere.

Ovo je predavljanje održano u sklopu redovitih tribina koje organizira HKM u župi Presvetoga Trojstva

Blagaj-Buna. Prema župnom planu i programu u Pastoralnom je centru na Buni jedna godišnja tribina predviđena za sve uzraste. Tako je ovo predavljanje knjige, izvedeno na posve nov način, bilo dostupno ne samo mladima, nego i svim ostalim vjernicima. A i knjiga je ponudena svima i mogli su je nabaviti, upoznati se s odvažnim svjedokom i služiti se knjigom kao duhovnim štivom za osobno produbljanje katoličke vjere i kršćanskih stavova.

“Od golgote preko Takomista
Zamirisa žrtva slavnog Krista.
Zamirisa ljubav Božja žarka
I u žrtvi mučenika Marka.
Kako Marko prekrasno miriše
Kad se miris Isusov udiše!
Kako Mladić predivno izgleda
Kad u liku Kristovu se gleda!
Gledaj žrtvu Marka mučenika,
Gledaj u krv, a ne u krvnika.
Nije važno tko mu skide glavu,
Gledaj Onog tko mu dade slavu!”

Martina Maslač

Vodstvo HKM-a na Kupresu

Zima... To predivno godišnje doba, stvoreno je za uživanje u svim zimskim čarima i blagodatima. Jedna od najtraženijih disciplina tj. zimskih razonoda je skijanje.

Ali za to nam je potrebno obilje snijega, kojeg u našim krajevima najčešće nema dovoljno. Tako se vodstvo HKM-a ove godine, kao i prošle, zaputilo u malo hladnije krajeve kako bi mogli uživati u njemu. Lani Blidinje a ove godine Kupres bila su naša "snježna" odredišta. Nakon odrađenog polugodišta vodstvo HKM-a i najaktivniji pojedinci po sekcijama, njih 15, ove su godine išli na skijanje na Kupres od četvrtka navečer (3. ožujka) do subote navečer (5. ožujka). Mladi su se brzo skupili, organizirali, spremili sve potrebno za put te 3. ožujka u poslijepodnevним satima uz pratnju župnika don Bernarda krenuli na snježne obronke i staze Kupresa. Smještaj je bio organiziran u dvorani župe Šuica gdje nas je primio i ugostio župnik fra Šimun Romić. Po samom dolasku, župnik nas je dočekaо i lijepo ugostio. Raspremili smo se i naravno što drugo, nego odmah krenuli, iako su već bili kasni sati, u razgledavanje i uživanje u snijegu. Nakon ugodne šetnje već vidno umorni krenuli smo na spavanje, da bi što prije svanulo i kako bi što prije stali na skije. Stiglo jutro, doručak, spremanje, a zatim pravac Kupres. I evo nas već na skijama, s našim instruktorom i uvodnim govorom o pravilima skijanja. Neki su po prvi put stali na skije, i mislili kako je nemoguće to svladati

a neki su samo obnovili stara znanja i krenuli u potragu za novim. Uz malo pomoći vještijih, vježbe i hrabrosti svi smo svladali vještinu skijanja i do kraja dana već samostalno i hrabro skijali. A kako i ne bi, uz lijep dan, obilje snijega i raspoloženo društvo. Na povratku nije bilo puno riječi, što od umora, što od oduševljenja. Večer je bila ispunjena druženjem s mladim framašima iz župe sv. Ante, gdje smo bili smješteni. Nakon kratkog druženja s njima, zaputili smo se na spavanje kako bi što odmorniji dočekali sutrašnji dan.

Vrijeme je i u subotu bilo je odlično, staze savršene ali ovaj dan su bile prepune skijaša. Tada je već i nama nastala gužva, pogotovo tek početnicima koji su se trebali snaći s većom gužvom i mimoilaženjem s ostalim skijašima. Sve smo svladali uspješno te je to bio još jedan dan za učenje, rad, smijeh i veselje. Zalaskom sunca završilo je i naše veselje, te je uslijedio povratak kući uz večeru u Tomislavgradu. Po povratku mladi su prepričavali divne i sigurno nezaboravne događaje; padove, sudaranje s ostalim skijašima, slikanje u snijegu i "u letu" prema vanjskim stranama staze, pa čak i blatu. Nakon prekrasno provedenog odmora na rastanku su svi izrazili želju za ponovnim druženjem. Bio je to još jedan izlet za pamćenje, iako na niskim temperaturama, proveden je u odličnu društvu i još boljem raspoloženju.

Martina Rajić

Blagoslov oltara i oltarišta

Župna crkva na Buni, koja je još uvijek u izgradnji, oltar i ambon iz male crkve a sadašnje dvorane zamijenila je novim oltarom, ambonom i krstionicom. Na drugu korizmu nedjelju, 20. ožujka 2011., u našu župu je došao bivši dubrovački biskup, a sadašnji zadarski nadbiskup mons. Želimir Puljić. Uvod u svečanu Misu bio je kratki pozdrav župnika don Bernarda Marijanovića, koji je rekao nekoliko riječi o mons. Želimiru, porijeklom je iz naše župe, gdje je i kršten ali u tadašnjoj župnoj crkvi u Blagaju.

Svoju propovijed nadbiskup je započeo mišlju o posvećenosti naše župe Presvetomu Trojstvu, te o crkvi koja je mjesto okupljanja svake župne zajednice. Kroza svoje obraćanje vjernicima spomenuo je zbog čega smo se svi te nedjelje okupili. Oltar, ambon i krstionica su dio svake crkve, mjesta gdje smo svi uvijek pozvani i dobro došli. Naš crkveni život započinje krštenjem, sakramentom kojim postajemo dio velike obitelji, kada postajemo djeca Božja. Zbog toga se i posebna pažnja pridaje krstionici, iako se nitko ne sjeća svoga krštenja, krstionica nas uvijek podsjeća na jedan novi početak, na zajedništvo. Ambon zajedno s oltarom čini središte crkvenoga prostora. To je mjesto s kojega svakodnevno slušamo Riječ Božju. Međutim, ambon ne smije biti jedino mjesto odakle se može čuti riječ iz Svetoga Pisma, nego i u svojim domovima trebamo svakodnevno čitati Riječi našega Oca. Oko oltara se svake nedjelje

okupljamo kako bismo u Duhu živjeli, rasli i hodili hrabro stazama života. Oltar, stol Gospodnji, je mjesto okupljanja, mjesto susreta s Bogom.

Nakon molitve vjernika uslijedio je blagoslov oltara i oltarišta. Obred blagoslova i svečano misno slavlje svojim pjevanjem uzveličao je župni zbor mladih "Mir". Na kraju svete Mise don Bernard je zahvalio mons. Želimiru na njegovu dolasku na Bunu, u rodnu župu, te mu uručio i zahvalnicu zbog sudjelovanja u nabavi oltara. Bez obzira na udaljenost i njegove crkvene službe uvijek je pomagao svojim župljanima pa tako i u ovom slučaju. Zahvalnice su također uručene gosp. Robertu Ragužu, autoru idejnog i izvedbenog rješenja oltara i oltarišta, te gospodinu Radi Šaravanji iz firme "AG kamen" Široki Brijeg.

Zbog vjere u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga, nadamo se što većem okupljanu naših župljana oko stola Gospodnjega, blagoslovljenoga oltara i oltarišta, kako bi ispunjeni Božjom Riječju što bolje živjeli svoj kršćanski život.

Marijana Dadić

Trodnevlje i Uskrs

Priprava za Uskrs i slavlje

Naša redovita korizmeno-uskrsna župna ispovijed bila je na Cvjetnicu popodne, 17. travnja u 14 sati za učenike, te u 15,30 za sve ostale. Prigodu za ispovijed imali smo i prije svake svete Mise radnim danima i nedjeljom u našoj crkvi na Buni.

Uskrsna ispovijed starih i nemoćnih bila je u Velikom tjednu i to po ovom rasporedu:

- ponedjeljak, 18. travnja, oko 9 sati u Kosoru, zatim Gnojnice, pa Dračevice;
- utorak, 19. travnja, oko 9 sati u Hodbini, zatim Brodari, Novo Naselje te Buna;
- srijeda, 20. travnja, oko 9 sati na Ortiješu.

Svi oni stari i bolesni koji su željeli da im svećenik podijeli sakramente uoči Uskrsa trebali su se prijaviti u naš Župni ured na vrijeme kako bi svećenik za njih pronašao prikladno vrijeme.

U **sveto trodnevlje**, inače, ubrajamo Veliki četvrtak, Veliki petak i Veliku subotu. To su najveći spomendani povijesti čovječanstva koji govore o mucu, smrti i uskrsnuću Gospodina našega Isusa Krista. To su dani u kojima je naš Spasitelj otkupio svijet. Sveto trodnevlje počinje Misom Večere Gospodnje, nastavlja se liturgijom ili obredima Velikoga petka, uskrsnog bdijenja, dnevnom Misom na Uskrs, te službeno završava večernjom Misom uskrsnoga dana. Uskrs ili Vazam (od grčke riječi *azima* koja znači beskvasni kruh) je najveća svetkovina kršćanske zajednice.

U našoj župi u ovoj 2011. godini, raspored bogoslužja za sveto trodnevlje i Uskrs bio je ovakav:

- Veliki Četvrtak u 18 sati,
- Veliki Petak u 18 sati,
- Velika Subota u 20 sati,
- Uskrs, Mise u 8 i 11 sati.

Na **Veliki četvrtak** (Večera Gospodnja), nema dnevnih svetih Misa, jedino Večernja, koja je godišnji spomen - čin ustanovljenja svih naših euharistijskih slavlja. Pojednostavljeno, to je rođendan svete Pričesti i svetoga Reda. U katedralama, kao matičnim crkvama svake biskupije, biskup ujutro ovoga dana slavi Misu posvete ulja kada blagoslivlja sveta ulja: krsno (krizmeno),

bolesničko i ređeničko. Nakon biskupove propovijedi, svećenici obnavljaju obećanja dana na ređenju da će vjerno obavljati prihvaćenu službu. Uvečer se u svim župnim crkvama slavi Misa Večere Gospodnje. Nakon evanđeoskog izvještaja o Isusu koji za vrijeme ove večere učenicima pere noge, sam predvoditelj slavlja u nekim zajednicama pere noge dvanaestorici odabranih i tako podsjeća sve okupljene da je euharistija upućena na život i bratsku ljubav svih kršćana. Svečano se u Misi pjeva *Slava* i kroz to vrijeme zvone sva zvona u crkvi. Nakon *Slave*, zvona i orgulje šutjet će do *Slave Vazmenoga bdijenja*. Čim se završi Misa odmah se na sporedni oltar svečano prenosi i pohranjuje Sveto Otajstvo, a za to vrijeme se pjeva *Usta moja, uzdižite*. Nakon toga svećenik raskrije oltar koji predstavlja Krista sramotno svučenoga na Kalvariji. Tada počinje

šutnja, kroz koju možemo naslutiti misterij Kristova događaja.

Na **Veliki petak** nema svete Mise, samo obredi koji su puni simbolike. Pokora, žalost, ozbiljnost, zapovjedni post i nemrs daju svoj pečat ovom danu. Isusovo umiranje i smrt potiču nas na razmišljanje o smrti - smrti kao posljedici grijeha, u čitavoj njezinoj strahoti. Zato je Crkva puna žalosti. Čovjek je svojim neposluhom skrivio tu smrt, pa Crkva oplakuje i okajava krivicu čovjeka, kod križa i groba Isusova, te vapi za milosrdem. Obredi započinju prostracijom svećenika u šutnji. Nakon toga slijedi Služba riječi ili čitanja a vrhunac je *Muka po Ivanu*. Svećenik nakon homilije izriče sveopću molitvu i tumači nakanu. Nakon poziva: "Prignimo koljena" vjernici u crkvi kleknu na oba koljena i ponizno mole Boga da usliša molitve; na drugi poziv: "Ustanite" vjernici ustaju i sjedinjuju se s molitvom svećenika. Ove molitve su veoma stare, te uključuju sve ljude: od Pape, vjernika, katekumena (kandidata za krštenje), bolesnih, gladnih, zatvorenih, putnika, iseljenika i umirućih, kršćana koji nisu u punom zajedništvu s katoličkom Crkvom, Židova, članova nekršćanskih religija, do upravitelja država i onih koji ne vjeruju u Boga.

Slijedi otkrivanje i klanjanje svetom Križu. Ono započinje predstavljanjem križa okupljenoj zajednici: "Evo drvo Križa, na kom je visio spas svijeta!" Vjernici se mogu slobodno pokloniti Križu ili ga poljubiti. Poželjno je da to učini svaki član zajednice. Dok traje poklon ili ljubljenje Križa, pjeva se stara tužaljka *Usta*

moja. Posljednji dio obreda ovoga dana jest sveta pričest, a započinje Molitvom Gospodnjom, nema znaka mira, već se samo pristupi pričesti. Obredi završavaju Otpusnom molitvom, te se vjernici razilaze u šutnji. Tišina je u crkvi i srcima vjernika. Od obreda Velikoga petka kroz cijelu Veliku subotu Crkva je u tišini. Navečer se vjernici okupljaju na **Vazmeno bdijenje**. Prvi dio je Služba svjetla. Svećenik pred ulaznim vratima crkve blagoslivlja vatru kao znak života i radosti. Vatra bukta, raspiruje se i grije, ona okuplja ljude oko sebe. Na toj vatri se upali velika uskrsna svijeća - simbol Krista Uskrsloga. Potom se svijeća u procesiji unosi u zamračenu crkvu i na tri mjesta se zaustavlja i kliče: "Svjetlo Kristovo!" Od nje ministranti pale svoje svijeće i prenose plamen dalje, kao što se svjetlo vjere prenosilo s koljena na koljeno, od naroda do naroda. Potom se upale sva svjetla u crkvi i svi s upaljenim svijećama slušaju veličanstveni Vazmeni hvalospjev uskrsnoj svijeći. Nakon toga se utrnu svijeće i slijedi Služba riječi koja iznosi ključne događaje povijesti spasenja; potom krsna služba s litanijama svih svetih,

blagoslovom vode, krštenje odraslih ili obnova krsnih obećanja i euharistijska služba. Zvona ponovno zvone na *Slavu*. Tako smo ušli u najveću svetkovinu USKRS. Svjesni smo kako je cijela crkvena godina izrasla iz Kristova uskrsnog djela spasenja ne samo teološki nego i povijesno. Nedjelja je redoviti tjedni spomen Kristove smrti i uskrsnuća. Međutim, vrlo rano postojao je i godišnji spomen Pashe. O tome nemamo novozavjetnih svjedočanstava. Ipak Pavao u Prvoj Korinćanima (5,7) i dalje ne sumnja da je u tadašnjoj svijesti židovski blagdan Pashe za kršćane sadržavao novi smisao, naime: "Jer je već žrtvovana Pasha naša, Krist." Onaj tko se s njim povezo, oslobodio se "starog kvasca" i postao je "novi beskvasni kruh". Zato, nastavlja Pavao, "...svetkujemo, ne sa starim kvascem ni s kvascem zloće i pakosti, nego beskvasnim kruhovima čistoće i istine" (r. 8). Temeljem novoga osmišljavanja židovskoga blagdana Pashe naslućuje se da su apostolske zajednice u danima židovskoga blagdana Pashe intenzivno slavile spomen kršćanskoga pashalnog misterija, premda se oslobađanje od židovskoga slavlja, kao spomendana povijesti spasenja, samo postupno izvršavalo u židovsko-kršćanskim zajednicama.

Što se tiče imena za blagdan Uskrsa, latinski je jezik preuzeo aramejsku i grčku riječ *pasha*, koja potječe od hebrejske riječi *pesah*. Latinski je naziv sačuvan u romanskim jezicima, a također i u donjonjemačkom, nizozemskom, danskom i norveškom. Hrvatska kršćanska terminologija poznaje dva termina, i to: *Uskrs* i *Vazam*. Riječ *Uskrs* (starocrkvenoslavenski *v'skr's*) znači oživljavanje od mrtvih, ustajanje iz groba. Redovito označuje Isusovo uskrsnuće od mrtvih, ali isto tako i samu svetkovinu, koja podsjeća na taj veliki događaj. Druga riječ *Vazam* je naziv za najveći židovski blagdan, zatim za janje koje su Židovi jeli o Vazmu i na kraju znači isto što i Uskrs. Sama riječ postala je od *v'z'm'* (a to od *v'zeti*), a znači ponovno uzimanje mesa, jer se u korizmi uzimala nemrsna hrana. Neki ovaj hrvatski naziv izvode od grčke riječi *ázymos* - beskvasan, jer su Židovi o Pashi jeli beskvasan kruh, pa su se i dani, u koje su takav kruh jeli, zvali dani beskvasnih kruhova: *ta ázyma*.

Osim mnogih literarnih svjedočanstava 2. st., s obzirom na početak godišnjeg slavlja i sam termin Uskrsa,

potvrđuje nam i prijepirka oko blagdana Uskrsa u drugoj polovici 2. st. U tom razilaženju unutar Crkve radilo se o pitanju da li bi godišnji spomen pashalnog misterija trebalo slaviti neovisno od određenog radnog dana uvijek 14. nisan, dana punog mjeseca (uštapa), prvog

proljetnog mjeseca ili u nedjelju poslije 14. nisan. U tom su ga prvom obliku uglavnom slavili kršćani Male Azije i Sirije, po čemu su i prozvani kvadrodecimani, dok su Rim i većina ostalih pokrajinskih Crkava pazili na drugi oblik. Obje skupine zastupaju ponajprije biskupi Male Azije: Polikarp iz Smirne (+ između 155. i 168.) i Polikrat Efeški (+ oko 200.), s jedne strane i papa Anicet (+ 166.) i Viktor (+ oko 200.) s druge strane. Oni se za svoje pashalno slavlje pozivaju na Apostolsku tradiciju, premda spominju različite apostole. Iz ovoga se može zaključiti kako se kršćanski Uskrs spominje izričito tek u 2. st., kako se utvrđuje iz Crkvene povijesti Euzebija Cezarejskog. Na temelju spisa, koje je imao na raspolaganju, on nas pobliže izvještava o toj prepirci. Obje su skupine slavile euharistijsko slavlje s euharistijskom gozdom, kojom se završavao prethodni post. Oba su blagdanska slavlja imala isti sadržaj unatoč različitom nadnevku, naime pashalni misterij u sveobuhvatnom smislu, pri čemu su kvadrodecimani više isticali Kristovu otkupiteljsku smrt, a Rim i ostale Crkve snažnije su naglašavale Kristovo uskrsnuće i uzašašće.

Prvi opći Koncil u Niceji 325. godine dovršio je razilaženje oko nadnevka Uskrsa. Naređeno je da se Uskrs slavi u nedjelju poslije prvog proljetnog

punog mjeseca (uštapa). Tom se odredbom izbjeglo da se kršćanski Uskrs slavi istovremeno sa židovskom Pashom. Ako 14. nisan pada u nedjelju, onda se Uskrs slavi u nedjelju nakon toga. Ova odredba vrijedi kako za kršćane koji se koriste gregorijanskim kalendarom, tako i za kršćane koji se koriste julijanskim kalendarom. Njihova je razlika trinaest dana. Bitno je znati kako svatko prema svome kalendaru izračunava proljetni puni mjesec.

U najnovije je vrijeme ojačala želja da termin Uskrsa bude određen. Ta se želja temelji ponajprije na razmišljanju da blagdan Isusova uskrsnuća sadrži u sebi predmet povijesnog događaja, pa bi njegov godišnji spomen u našoj solarno oblikovanoj razdiobi vremena bilo bolje slaviti na isti nadnevak sunčeve godine. Radi toga i Drugi vatikanski sabor u Dodatku liturgijske konstitucije *Sacrosanctum Concilium* preuzeo je ova objašnjenja: "Sveti ekumenski sabor vatikanski drugi smatra da nisu od male važnosti želje mnogih, kako bi se za blagdan Uskrsa ustanovila određena nedjelja i kalendar ustalio." Zato se sveti "...sabor ne protivi

da se za blagdan Uskrsa ustanovi određena nedjelja u gregorijanskom kalendaru, uz pristanak svih na koje pripada". I u drugom dokumentu Dekretu o istočnim katoličkim Crkvama *Orientalium Ecclesiarum* Drugi vatikanski sabor kaže: "Dok se među svim kršćanima ne postigne željeni dogovor o jedinstvenu danu u koji će svi svetkovati Pashu, a da bi se u međuvremenu promovalo jedinstvo među kršćanima istoga kraja ili naroda, povjerava se briga patrijarsima i vrhovnim mjesnim crkvenim vlastima da se, u potpunoj suglasnosti i saslušavši mišljenje onih kojih se to tiče, slože o slavljenju Uskrsa na istu nedjelju" (čl. 20).

I zato je važno istinski doživjeti Uskrs kao izbaviteljski pashalni misterij, dakle smrt i uskrsnuće kao jednu cjelinu, kao što to čini uskrsno predslovlje: "On je naime pravi Jaganjac koji oduze grijeha svijeta. Svojom smrću on je uništio našu smrt i svojim uskrsnućem obnovio naš život."

*Tomo Knežević
Ivona Petrović*

Prva pričest

U događaju Prve svete Pričesti dijete se po prvi put susreće s tajnom toga sakramenta. Da bi se što bolje moglo suočiti s tom tajnom pripremaju se kroz godine rada i vjeronauka. U njihovoj pripremi najviše sudjeluje župnik ali to je samo mali dio pripreme. Za veći i potpuniji dio prvopričesnici se trebaju pripremati i u obitelji kao i u cijeloj župnoj zajednici, kroza životne primjere pojedinaca. U našoj župi svake subote prvopričesnici su imali svoje vrijeme učenja, rada, molitve, pripreme. Ispunjavanjem svojih domaćih zadaća, učenjem molitava koje su bile važne za primanje toga sakramenta, svakim danom su bili sve bliže otkrivanju tajne svete Pričesti. Taj dan je bio poseban za naše prvopričesnike.

Dan prije samoga sakramenta, u subotu u 10 sati zajedno sa svojim roditeljima ima li su priliku za ispovijed. Prvog dana mjeseca svibnja naša župa je svečano proslavila Prvu svetu Pričest. Vrijeme toga dana nije bilo lijepo, ali osmjesi na licima prvopričesnika pomogli su nam da zaboravimo na kišu koja je padala. Naši prvopričesnici, njih 43, okupili su se prije svete Mise u crvenim prostorijama sa željom da što prije prime malenoga Isusa. U dvorani bl. Alojzija

oblačili su svoje prvopričesničke haljine trudeći se da budu što ljepši kada stanu pred Isusa. Oglašavanjem crkvenih zvona u 11 sati zajedno sa župnikom don Bernardom i ministrantima započela je procesija. Dok su prilazili oltaru puna crkva vjernika pratila ih je svojim pogledima. Prije početka Mise dvije prvopričesnice su u ime svih prvopričesnika uputile svoje želje Isusu. Kroz recitacije izražavali su svoje radosti i svojim osmjesima ispunjavali našu crkvu. Osmjeh na licima roditelja nije nestajao i dok su njihova djeca upućivala pozdrav njima. Dostojanstveno i mirno slušali su Riječ Božju. Nakon župnikove propovijedi obnovili su svoja krsna obećanja, izrekli svoju molitvu i prinijeli misne darove.

Da bi taj dan uistinu bio poseban prije samoga sakramenta crkvom se čula molitva naših prvopričesnika. Sklopljenih ruku i s velikom radošću dočekali su svoj najsvečaniji trenutak svete Mise. Jedan po jedan, u pratnji svojih roditelja, pristupali su oltaru i primali Isusa u svoje

srce. Zahvala zbog primanja Isusa i zahvala na kraju misnoga slavlja ponovo je obilježena recitacijama zbog primanja neizmjernoga dara. Župni zbor "Put ljubavi" svojim je pjevanjem i sviranjem uzveličao taj poseban dan. Na kraju misnog slavlja prvopričesnici su dobili svoje uspomene na taj dan. Posebno mjesto na oltaru zauzimalo je prvopričesničko stablo. Na svakoj krošnji toga stabla svaki prvopričesnik je ostavio svoju sliku.

Dragi prvopričesnici, nadamo se da ste postali svjesni ovoga sakramenta, da ste razumjeli Božje riječi i da ne ćete zaboraviti taj dan, dan kada ste prvi put primili Isusa u svoj život. Nadamo se da to stablo ne će brzo

uvenuti, nego da će svojim dolascima i sudjelovanjem u svetim Misama uvijek iznova primiti Isusa. Budite radosni nositelji Kristova mira.

Marijana Dadić

Krizma

Došao je i taj dan koji je bio poseban za pedeset i jednog krizmanika iz osmih razreda i jednog krizmanika iz Mostara, nedjelja, 29. svibanj. Krenuli smo u procesiji zajedno s biskupom i četiri svećenika iz dvorane bl. Alojzija Stepinca na otkucaj prvog zvona u 17 sati te se uputili prema crkvi. U crkvi su nas čekali kumovi na dogovorenim mjestima, a mi smo se poklonili pred oltarom i sjeli na svoja mjesta. Zbor mladih "Mir" je pjevao ulaznu pjesmu *Uđite s hvalama* te su nakon pjesme dva krizmanika Sara Puljić i David Karlušić uputili pozdrav biskupu i predali buket bijelog cvijeća u ime svih krizmanika. Zatim je župnik pozdravio biskupa u ime svih vjernika prisutnih na svetoj Misi te je nakon pozdrava započelo svečano misno slavlje. Prvo čitanje Djela apostolska pročitao je krizmanik Josip Pavlović, a drugo čitanje Poslanice sv. Petra apostola pročitao je krizmanica Ivana Soldo. Evanđelje

po Ivanu je pročitao jedan od četiri svećenika koji su također sudjelovali u misnom slavlju. Biskup se kroz propovijed osvrnuo na krštenje i krizmu, te govorio o tomu kako je Šimun pitao Petra da mu proda Duha Svetoga, na što ga je Petar prokleo. Duh Sveti se ne smije ponižavati, moramo biti svjesni i spremni primiti ga, te je istaknuo kako ne možemo prevariti Boga. Krizmanicima je slikovito objasnio i razjasnio Sedam darova Duha Svetoga kako bi bolje shvatili što točno primaju sakramentom svete Potvrde. Pred Bogom smo potvrdili vjeru. Sa svojim smo kumovima stupili pred biskupa i po njegovim rukama primili pečat dara Duha Svetoga i postali punoljetni članovi Crkve. Molitvu vjernika je pročitao pet krizmanika. Nakon svete pričesti župnik nam je uputio nekoliko riječi govoreći kako nismo više isti jer sada počinje život i treba se dokazati kao čovjek, postali smo zreliji, točnije punoljetni članovi Crkve i s tim se trebamo znati nositi. Završnu riječ je uputio biskup govoreći nam da slijedimo primjer sv. Petra, a da ne budemo kao Šimun vrač. Poslije blagoslova napravili smo zajedničku fotografiju s biskupom kako bi taj dan pamtali vječno i krenuli svojim domovima znajući da će se od danas mnogo toga promijeniti.

Ivana Soldo

Zajedno u Kristu s papom Benediktom XVI.

Susret mladih s Papom

Kolone i kolone mladih, zajedno s voditeljima pristižu sa svih strana na zagrebački Velesajam. Ozarena i vesela lica, pjesma i graja dopiru iz već polupunih dvorana u popodnevnim satima. Dolazimo i mi.

Nas 50-ak HKM-ovaca pod vodstvom predsjednice Svjetlane i našega don Ive nalazi svoje mjesto na Velesajmu koji je pripremljen za smještaj svih mladih iz cijele Hrvatske, Bosne i Hercegovine te susjednih zemalja, gdje smo trebali provesti noć svi zajedno. Nakon smještaja upućujemo se prema Trgu bana Jelačića na popodnevni program. Putem prema Trgu zaustavljamo se prije početka glavnog programa. Naime, organizatori su mladima u parku pripremili edukativan predprogram. Sastojao se od glazbenog programa i jednog zanimljivog dijela, gdje su mladi bili obučeni u svece i blaženike te su pri našem prolasku pored njih pričali o sebi i svom duhovnom životu i mladosti. Nismo se mogli oteti dojmu kako su mladi zaista pomno birani za te uloge jer su bili skoro pa identični kipovima koje su predstavljali. Zaustavili smo se pored bl. Alojzija Stepinca, našega zaštitnika, te ga saslušali i otpjevali mu himnu. Bili su tu i likovi svetaca, evanđelista te blaženika. Zbog izričitih mjera sigurnosti morali smo prije samoga početka molitve i klanjanja ući u označena područja. No, i trenutci čekanja bili su ispunjeni. Imali smo priliku slušati ispovijesti mladih, zatim bračnih

parova te jednoga svećenika i jedne mlade Šibenčanke čije nam je svjedočanstvo ostalo najupečatljivije. Ona je kao djevojka osjećala čvrst poziv za odlazak u časne sestre, no nakon upoznavanja jednog divnog momka sada i njezina muža, mijenja svoj životni poziv. Ona svjedoči o tom koliko duša zaista ima potrebu za srećom, te kako ostvarenje te sreće donosi upravo neizvjesnost. Ona svjedoči o uslišenju njezinih molitvi i svojoj unutrašnjoj snazi vjere. Svećenik nam govori pak o mladenačkim pogrješnim izborima i putovima, te o svojim životnim pogrješcima i zabludama koje su ga sustizale na njegovu putu mladosti, te obraćenju i svećeničkom pozivu.

Naše iščekivanje pokvarila je kiša koja je padala cijelo vrijeme boravka na Trgu. Bilo je fascinantno vidjeti tolike mlade na jednom mjestu, svi smo na kiši i hladno nam je, ali u isto vrijeme osmijesi na licu i ples uz duhovne pjesme. Unatoč svim neprilikama ne odustajemo od nakane s kojom smo došli. Na velikim živim zidovima pratimo pojavu papamobila, te cijelim Trgom odjekuju snažni uzvici "Papa mi te volimo". Na početku klanjanja Papa se obraća s toliko ljubavi i oduševljenosti mladima.

"Hvaljen Isus i Marija!

Pustite Isusa da vas uzme za ruku! Pustite da bude prijatelj i suputnik na vašem putu!

Pouzđajte se u Njega, ne će vas nikada razočarati!"

Dirljiv je bio trenutak klanjanja kada je Trg doslovno

zanimio, 30.000 duša u tišini se poklonilo Bogu i molilo. Deset minuta tišine odjeknulo je kao gromoglasno svjedočanstvo mladih da su i uz mladenačku razigranost spremni ozbiljno produbljivati svoj odnos s Bogom. Bila je to snažna poruka odasлана s Trga bana Jelačića na bdijenju mladih s papom Benediktom XVI. Papa je mlade potaknuo da smisao svoga života stave u ruke Gospodinove, da se odupru raznim ovisnostima, prolaznosti materijalnih dobara, tražnju lakšeg puta i bijegu od istinskog života. Napomenuo je, kako je mladost upravo darovano vrijeme za otkriće vrijednosti postojanja koje nosi duboku čežnju za puninom. Poziva na otvorenost životu i mladosti. Prikazuje blaženog Ivana Merca kao uzora mladima, divne ljepote srca i uma. On kreće svetim putem i njega životne teškoće izgrađuju i oblikuju, te započinje snažan apostolat snage mladih i vjere.

“Svi znamo da u srcu svakog čovjeka boravi snažna čežnja za srećom. Svako djelo, svaka odluka, svaka nakana nosi u sebi tu skrivenu intimnu i prirodnu potrebu. Ali, vrlo često, primijetimo da smo pouzdanje položili u stvarnosti koje ne ispunjavaju tu želju, nego štoviše, otkrivaju svu njihovu neizvjesnost. I upravo se u tim trenutcima osjeća potreba za nečim što ‘nadilazi’, što daje smisao svakodnevnom životu. Dragi prijatelji,

vaša je mladost vrijeme koje vam Gospodin daruje da biste mogli otkriti smisao postojanja!”

Pouzdate se u Isusa, ne će vas nikada razočarati!

Nakon početka svete Mise kiša se smirila i nebo blago razvedrilo. Bio je to divan znak s neba. Sveta Misa je bila zaista veličanstvena, uz koncelebraciju biskupa, svećenika, te sudjelovanje mladih u čitanjima, molitvi vjernika, prinosu darova. Naša župa, odnosno dvoje mladih iz naše župe, Martina Rajić i Slavko Raguž, imali su čast nositi hercegovačku narodnu nošnju i biti predstavnici naše biskupije zajedno s mladima

iz svih biskupija koje su bile prisutne na susretu. Imali su mjesto na oltaru, te na kraju Mise i čast Papi poljubiti prsten. To je zasigurno dragocjen trenutak u životu svakoga pojedinca kojemu se ukaže ta prilika, i nezaboravan dio sjećanja na ovaj susret.

Nakon svete Mise upućujemo se prema Velesajmu gdje smo imali smještaj. Na samom kraju Mise započinje tako jaka kiša, autobusi prevoze do velesajma, ali nas tisuće čekamo taj prijevoz. U hodniku se stvara tolika gužva, blaga panika, svi u čekanju, mokri i gladni. No, iz jednog kraja hodnika jedna grupa započinje pjesmu:

“Ti moš’ govorit kontra mene i kontra cilog svita, ali ne ću da čujem ništa, ništa kontra Benedikta!” Masa prihvaća i pjeva s njima njihovu pjesmu i cijela strka, gužva i napetost se gube. Nema guranja, nema svađe, nema vike. Za ne povjerovati! Tolika masa mladih svih dobnih skupina strpljivo iščekuje. Mladi i u tom trenutku pokazuju svoju snagu zajedništva u Kristu i svoju postojanost u vjeri, te još jednim postupkom negiraju najčešće predrasude koje im stavlja današnje društvo, ne ostavljajući prostor za prikazivanje njihove stvarne osobnost. Što može biti jače od tolike snage mladih udruženih oko Onoga tko ih stvori. Gdje su tu bili svi oni tzv. “antipapisti” koji su tjednima prije pripremali prosvjede, samo da vide i osjete taj duh. Samo da osjete kako je divno biti dio toga zajedništva.

Prvi nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji Nedjeljnom svetom Misom na zagrebačkom hipodromu u 11 sati započeo je Prvi nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji ovim Papinim riječima:

“U ovoj svetoj Misi koju s radošću predvodim u koncelebraciji s brojnom braćom u biskupstvu i s velikim brojem svećenika, zahvaljujem Gospodinu za sve drage obitelji ovdje okupljene, kao i za sve druge koje su s nama povezane preko radija i televizije. Posebna zahvalnost kardinalu Josipu Bozaniću, zagrebačkom nadbiskupu, za srdačne riječi na početku svete Mise. Svima upućujem svoj pozdrav te izražavam svoju veliku ljubav zagrljajem mira!” “Drage obitelji, budite hrabre!”, poziv je i ohrabrenje Svetoga Oca. “Pokažite svojim životnim svjedočanstvom

da je moguće ljubiti poput Krista, bezrezervno, da se nije potrebno bojati brige za drugu osobu!”, poručio je papa Benedikt XVI. u propovijedi. Oko 400.000 vjernika, među kojima i velik broj obitelji s malom djecom, te 30.000 mladih koji su večer prije bili s Papom na molitvenom bdijenju, okupili su se u povodu Prvoga nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji. Papa je pozvao kršćanske obitelji da se hrabro odupru egoističnom mentalitetu današnjice i svjedoče vjeru ostvarujući svoju ulogu u odgoju i evangelizaciji, u otvorenosti i zaštiti života, iskazivanjem nesebične ljubavi i djelovanjem na dobrobit društva. Mladima je poručio da se ne boje braka i odgovornosti.

Uslijedio je povratak našim domovima. Ispunjeni, potpuni i radosni, noseći sa sobom nova poznanstva, radost zajedništva, te svoje osobne dojmove i osjećaje, ispratili smo našega Papu te mu poželjeli sretan put i uputili poziv na novi susret *zajedno u Kristu*.

Marina Rajić

Vjeronaučna olimpijada u Blagaju

Redovni dolasci na vjeronauk, na zbor, na sastanke ministranata i na ostale sekcije subotom za djecu naše župe bili su okrunjeni jednim jednodnevnom izletom u naš drugi kršćanski dom na Buni, u Blagaj, u okruženje blagajske crkve. Djeca su marljivo sudjelovala u svemu kroz crkvenu i vjeronaučnu godinu, zalagali su se i trudili. Taj dan je bio samo njihov, samo za njihovu igru i druženje.

U organizaciji Liturgijske sekcije HKM-a i uz pomoć ostalih hakaemovaca održana je u subotu, 11. lipnja 2011. Vjeronaučna olimpijada u Blagaju. Dan je započeo okupljanjem ispred naše crkve na Buni, dijeljenjem u šest grupa. Svaka grupa je imala svoga voditelja iz HKM-a, svoju boju, ime i naravno svoj moto, ono što ih je vodilo kroz cijeli dan. Imena su nosili po poslanicama, kao npr. Rimljani, Solunjani, Korinćani, Efežani i slično... Sve je po običaju započelo zajedničkom molitvom, čuli su i kratki osvrt na povijest crkve u Blagaju, dobili osnovna pravila ponašanja i krenuli smo. Ali, ne autima, ne biciklima, ne nikakvim

prijevoznim sredstvima nego našim nogama, pješice. Pa to nam je bio kratki trening i priprema za natjecanje, ali i prilika za još jedan način zajedničkoga druženja. Malo po malo, korak po korak, zajedno, stigli smo pred crkvu u Blagaju. Tu smo se malo odmorili i potom krenuli na livadu ispod naše crkve, uz rijeku Bunu gdje smo održali Vjeronaučnu olimpijadu.

Naš sudac i organizator, tadašnji pročelnik Liturgijske sekcije, Kristina Bandić (rođ. Ćorić) uputila nas je u tijek Olimpijade, u igre i u detaljna pravila svake igre. Svaka igra je imala svoj cilj i smisao. Prve dvije igre su bile vjeronaučni testovi, sastavljeni od osnovnih pitanja iz vjeronauka, a ostale igre su bile: skakanje u vreći,

zavezanih očiju preko prepreka navođenjem svog člana grupe doći do cilja, tko prije pojede kolač zavezanih ruku, punjenje čaše vodom žlicama iz rijeke Bune, dvoje zavezanih nogu što prije stići do cilja i slično. Sve ih je vodio natjecateljski duh i želja za pobjedom. Djeca su bila presretna, ispunjena i zadovoljna, to se samo na njihovim licima moglo vidjeti. Stalno su gledali na ploču s bodovima, tko je prvi, tko je zadnji, ali znali su da su pobjednici svi, da su jednaki i pred Bogom i pred narodom. Cilj nije bio pobijediti, cilj je bio sudjelovati, družiti se. To na njih sigurno utječe, oni se uče zalagati za nešto, boriti se, uče biti marljivi i slušati jedni druge, voljeti se međusobno.

Minuta po minuta, sat po sat, prolazio je dan. Nikoga nije zanimalo vrijeme, nitko nije morao kući, nikoga nisu zvali, bili smo tu, sabrani "Zajedno u Kristu". Pobjednik?! Ma, svi su pobijedili, svi su bili najbolji,

najjači, najpametniji, najsnalažljiviji. Uspjelo nam je svima doći do cilja, održati Vjeronaučnu olimpijadu. Kao poklon dobili su knjige o vjeri i narukvice sastavljene od desetice krunice.

Glavno, veliko i važno pravilo je bilo: bez psovke i bez vrijeđanja! Poštovali su to, držali su se toga, jer u protivnom bili bi odmah diskvalificirani, napustili bi igru. Jedni druge su čak i opominjali ako bi vidjeli da dolazi do određenih prepirki, ali to je sastavni dio natjecanja, toga malo mora biti. Nakon sedam disciplina, umorna djeca su sjela i naravno jela i pila. Desetak članova HKM-a tijekom naše igre pripremali su nam sendviče, koji su nam svima dobro došli.

Dan smo nastavili zajedničkim druženjem uz rijeku, pjesmom, smijehom. Povratak kući bio je isti kao dolazak, pješice, svatko sa svojim voditeljem. Bilo im je možda naporno, ali su izdržali do kraja, jaka su djeca. Svrha Vjeronaučne olimpijade je bila zahvala našoj djeci, nagrada za njihov trud i marljivo zalaganje kroz godinu. Ovo im je bio dokaz da nije zaboravno ono što oni daju od sebe, da se to cijeni i nagrađuje po zaslugama.

Zahvaljujemo našem HKM-u na pomoći i suradnji, našem župniku bez kojega ovo ništa ne bi ni bilo, svim sudionicima ove Vjeronaučne olimpijade. Naš organizator više nije tu, ali generacije koje su ostale iza njega svim silama će se truditi da i dogodne organiziraju isto, da se običaj ne gubi i da se djeca vesele. Nema ništa ljepše nego vidjeti djecu s osmijehom na licu izazvanog tvojom krivicom. Taj mali predah nakon napornoga rada tijekom cijele godine dobro je došao svima.

... Sabrat ćemo se opet, "Zajedno u Kristu"...

Ana Šutić

Susret folklor

Susret je započeo svetim misnim slavljem koje je predvodio don Damjan Raguž, župnik župe sv. Petra i Pavla s Rotimlje, a sve je svojim milozvučnim pjevanjem uzveličao zbor "Paulus" iz istoimene župe. Na svetoj Misi bili su nazočni članovi kulturno-umjetničkih društava pri čemu je don Damjan naglasio da svi trebamo biti jedno, kao što su Otac, Sin i Duh Sveti jedno i da uvijek trebamo biti dobar primjer drugima. U službeni dio programa uveo nas je tamburaški sastav "Boemi" domaćeg Hrvatskog kulturno-umjetničkog društva "Herceg Stjepan" pjesmom *Hercegovina u srcu*. Zatim je sve prisutne goste u ime domaćina pozdravio potpredsjednik društva Mario Matoš, naglasivši da se i mi trebamo povezati u narodnoj tradiciji naših krajeva zbog nas danas, a sutra zbog naše djece i budućih naraštaja. U večeri folklor, uz domaćina, sudjelovala su Hrvatska kulturno-umjetnička društva: "Drijeva" iz Gabele, "Stolac" i "Bosansko izvorno kolo" iz Stoca, "Luke" iz Višića, "Rotimlja" iz Rotimlje, "Svi Sveti" iz Jara, "Kočerin" iz Kočerina, "Sv. Josip Radnik" s Domanovića, "Naši korijeni" iz Bobanova, "Dubrave" iz Aladinića, "Studenčica" iz Studenaca, te kulturno-umjetnička društva iz susjedne nam Hrvatske: Kulturno-umjetnička udruga "Zvona Zagore" iz Šibenika i KUD "Tomislav" iz Cerna, Slavonija. Po završetku službenog dijela, naša voditeljica Kristina Bandić najavila je zabavni dio programa u kojemu je sve nazočne zabavljala grupa "Modra rijeka" i to do kasno u noć. Nadamo se da će ovi tradicionalni susreti jednog dana prerasti u još veću manifestaciju, tj. u smotru folklor.

Mario Matoš

Od adventa do adventa...

Jedna, slijedom promatrana, obična godina je iza nas. U vremenu u kojem se toliko i ne osvrće na neke ustaljene ritmove i običaje, tek poneki znaju primijetiti i vrjednovati trud drugoga kako bi svima bilo ljepše. Član zбора “Mir” prema rasporedu tjedno izdvaja minimalno 3x90 minuta za liturgijsko pjevanje. To bi bilo 4,5 sata tjedno. Ne bi bilo realno množiti taj broj s tjednima kroz godinu da bi se dobilo ukupno vrijeme, jer se tijekom godine kroz razna slavlja, susrete, događaje, rad s dječjim zborom subotom i školu sviranja, vjenčanja i gostovanja ta satnica i te kako povećava. Naravno utrošeni sati su tek jedno mjerilo, rezultati rada drugo. Zašto to uopće ovako spominjem?!

Možda jer je to jedini način istaknuti toliki trud i pohvaliti ih, zahvaliti im se na još jednoj lijepo ispraćenoj liturgijskoj godini. Od adventa 2010. do adventa 2011. izmjenjivali su se naši župni zborovi, svirači, čitači, ministranti, svi prema svom lijepo uređenom rasporedu, probama i prema prigodi

pripremljenim pjesmama, s puno ljubavi trudili su se učiniti nedjeljne svete Mise i druge blagdane posebnima i lijepima. Možda će se neki sjetiti svečanog “Božićnog zboru” u kojem su nam se priključili župljani i tamburaški sastav našeg folklornog društva, trodnevnicе za Stepinčevo, Velikog tjedna i Uskrsa, Presvetoga Trojstva u Blagaju, pričesti ili krizme u župi, ali naši zborovi jednako su tu i svake nedjelje i kroz tjedan, na zornicama, Putu križa, kronicama... Bogu hvala da je tako i da nam je to normalno.

Taj konstantni rad usporedila bih sa sličicom iz obiteljskoga života kada svakodnevno sjedamo za ručak i samo kad je preslano, jako ili zapečeno znamo primjeriti i mami prigovoriti te nedostatke, a kada je sve lijepo i ukusno dobro se najedemo i siti ustanemo od stola. A mama je s jednakom ljubavlju i pažnjom iz dana u dan spremala svaki ručak i razveselili bi je kada bismo nekad to znali primijetiti i pohvaliti. A tek kako bi joj bilo drago kad bismo se i mi uključili i pomogli joj pripremati, malo se brinuli što koji dan skuhati, koje namirnice odabrati da bude još bolje. Možda bismo onda počeli pravo cijeniti sve to. Da ne spominjem što bi bilo kad bi naša majka jednom *preskočila* ili zaboravila

skuhati ručak!? Ma, nedostajao bi svima, jer smo navikli da ga ima. Ono što smo s našim zborovima “kuhali” prošlu godinu bilo je uistinu ukusno. Ponekad je trebalo malo više truda da uspije, sati i sati “kuhanja”, upijajući savjete i “recepte” sa svih strana.

Pa i kada nije išlo lako i kada smo se

ljutile i tužile jedna na drugu, doslovce borile s notama, i kada je bilo hladno i kada je bilo vruće, i kada smo prezadovoljne odlazile s nastupa i svetih Misa, pa i kada nismo dobro otpjevale na Rotimlju, bili smo zajedno, sretno pjevajući Bogu na slavu.

Pored svega “kuhala” su se tu i brojna iznenađenja, gotovo nemoguće misije i sve drugo što samo njima može pasti na pamet, od adventa do adventa i dalje.

Kristina Bandić

U molitvi i misijskom radu povezani

U nedjelju, 10. srpnja našu župu posjetio je bivši župnik i višegodišnji misionar u Africi don Velimir Tomić, te s nama i za nas slavio svetu misu u 11 sati uz ravnatelja Papinskih misijskih djela za BiH don Ivana Štironju. Njih dvojica ove su godine slavili svoj srebrni jubilej (25 godina svećeništva) od kojih je don Velimir 23 proveo i provodi u Tanzaniji, afričkoj državi, kao katolički i hrvatski misionar - svećenik. Iz svoga višegodišnjeg iskustva u propovijedi nas je u kratkim crticama podsjetio što to znači biti misionar i kako se živi među crnačkim stanovništvom u, za nas možda, nevjerojatnim uvjetima. Govorio je o neobičnim stvarima, događanjima i malim ljudima, ali s toliko srca i ljubavi da je u svima nama probudio želju da na bilo koji način pomognemo. Pozvao nas je da se molimo za misionare, osobito za nova misijska zvanja, kojih je sve manje a koja su i danas potrebna kako u Africi tako i na drugim kontinentima širom svijeta, među stanovništvom koje ni danas nije čulo za Krista.

Poslije svete Mise župni zbor "Mir" imao je malo okupljanje, druženje za još jednu, uspješno završenu

liturgijsku godinu, koje je don Velimir uljepšao svojim savršeno dočaranim pričama iz daleke Tanzanije, a hranu koju smo jeli blagoslovio je na swahili jeziku, što je naravno zvučalo veoma zanimljivo, ali nama je bilo strano i nepoznato. Ispričao je toliko događaja i priča da je svatko od nas mogao ponijeti sa sobom jednu i podijeliti je s prijateljima i obitelji.

I ove godine na Misijsku nedjelju (23. listopada) udruga žena "Sv. Veronika" i HKM organizirali su prikupljanje sredstava za don Velimira Tomića. Ono što je bilo novo i zahtijevalo malo više truda bila je naša originalna, domaća *misijaska* marmelada koju su s ljubavlju napravili i u dopadljivoj ambalaži ponudili vjernicima poslije nedjeljnih svetih Misa članovi HKM-a.

Uz sve slatke i slane proizvode pripremljene marljivom rukom članica udruge žena "Sv. Veronika", svatko je u svome domu htio imati barem malu teglicu *misijске* marmelade. Tako smo priložima vjernika naše župe skupili oko 1.700 KM i kao i svih godina prije na taj dan u molitvi bili zajedno sa svim našim hrvatskim misionarima i misionarkama diljem svijeta. U srcu nam je, naravno naš bivši župnik, don Velimir, kojemu smo i prosljedili zarađeni novac, sudjelujući tako u njegovu djelovanju u Tanzaniji. Zahvalni smo svima koji su nam pri tome pomogli, a don Velimiru želimo da ga Bog i dalje čuva i prati na njegovim misijskim putovanjima.

Daria Puljić

Madrid - Firmes en la Fe

Tako to ide... Tijekom akademske godine radimo i planiramo, a ljeto koristimo za realizaciju tih planova, kao i za moguća putovanja i uživanja. Tako smo i ovo ljeto, nakon duge i radne godine, iskoristili za jedno pomalo neuobičajeno putovanje. Kako je to i dosada bivalo još od davne 1984. godine kada je papa Ivan Pavao II. ustanovio Prvi svjetski dan mladih, tako se i ove godine on nastavio, po 26. put, i to u glavnom gradu Španjolske, Madridu, pod geslom: "Ukorijenjeni i nazidani u Kristu, učvršćeni vjerom" (Kol 2,7). Imali smo čast da je dvoje mladih iz naše župe prisustvovalo tom susretu koji se održavao od 16. do 21. kolovoza 2011.

Nakon pripremnih kateheza i zajedničkih susreta na kojima je cilj bio uvidjeti svrhu susreta kao i njegovih sudionika, zaputili smo se zajedno s ostalim mladima iz Bosne i Hercegovine prema Madrida. U grupi je bilo 45 mladih, i onih koji su se tako osjećali, te dva povjerenika za mlade, don Mladen Šutalo, povjerenik za mlade Mostarsko-duvanjske biskupije i don Ilija Piličić, povjerenik za mlade Banjolučke biskupije. Trebalo je prevaliti put od 2782 kilometra do grada u kojem se održava taj poseban susret namijenjen svakoj osobi a posebno mladima. Da bi to putovanje bilo zanimljivije i ugodnije svratili smo i na nekoliko mjesta do Madrida. Prva destinacija bila je tajanstvena Barcelona u kojoj smo proveli nekoliko sati. Putujući dalje, i uz potrebu malo dužeg odmora i predaha od samoga puta, zastali

smo i zadržali se nekoliko dana uz obalu Španjolske, u biskupiji Cartagena, župi Santiago Apostol. Uza srdačan doček i četiri dana ispunjena druženjem, molitvom, meditacijom i upoznavanjem pokrajine Murcia, poželjeli smo tu ostati i duže nego smo mogli. Prema našem odredištu krenuli smo 16. kolovoza, u grad prepun mladih ljudi iz cijeloga svijeta. Njihova radost i veselje izraženi tek skromnim osmjehom dovoljan su znak njihove snažne ljubavi i želje za dolaskom na ovakav jedan događaj. Pjesma, ples, veselje ispunjavali su Madrid svih pet dana.

Svečanim misnim slavljem 16. kolovoza na Trgu Plaza de la Cibeles nadbiskup Madrida otvorio je susret. Svaki sljedeći dan u jutarnjim terminima i pojedinim dijelovima grada za sve grupe mladih iz istih krajeva

održavale su se kateheze, i to po jezičnim skupinama. Nakon kateheza, uz kartu grada u ruci krenuli bi u otkrivanje znamenitosti Madrida.

Svaku večer je obilježio poseban događaj: od festivala, koncerata, do različitih programa namijenjenih za sve sudionike susreta. Posebno snažan i zasigurno najznačajniji događaj cijelog susreta je Križni put sa Svetim Ocem. Ulicama Madrida putem križnih postaja hodile su tisuće mladih. Svaku postaju obilježila je posebna grupa ljudi koja je do te postaje nosila križ. Bilo je tu i bolesnih, siromašnih, mladih odraslih bez roditeljske ljubavi, mladih različitih rasnih pripadnosti

koji su svojevolumno i hrabro nosili križ stavljajući na njega sve svoje molitve i prošnje. Koračajući tako smjelo i ustrajno došli smo i do samoga središta Svjetskog susreta mladih koje je započelo 20. kolovoza pripremnom svečanošću u zračnoj luci Quatro Vientosu. Dva milijuna mladih sklopljenih ruku i pogledom u nebo dočekali su Svetoga Oca. Moleći i bdijući pod otvorenim nebom dočekali smo jutro i završnu svetu Misu. Uz blagoslov Svetoga Oca krenuli smo natrag svojim domovima. Ponijeli smo ono najbolje i najljepše sa susreta: čvrstu vjeru u Krista, ljubav prema Bogu i spremnost i dalje hoditi njegovim stopama.

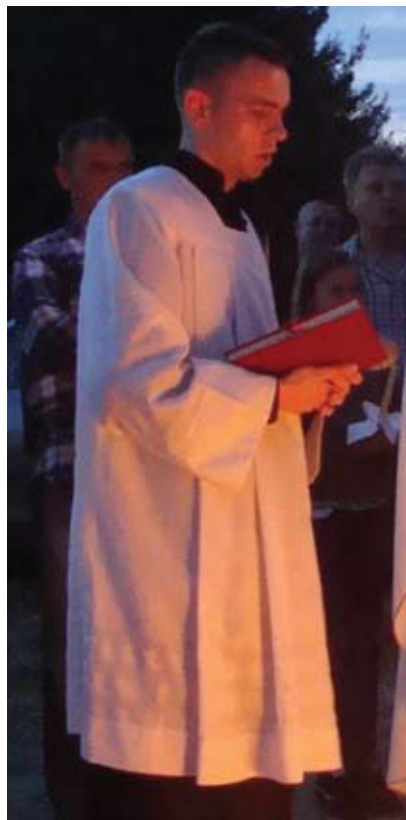
A kako uvijek ono najslađe dolazi na kraju, naše putovanje je bilo zaslađeno i odlaskom u svetište Gospe Lourdske. Čekajući ujutro od ranih sati u redu da bismo "okusili" djelić njezine svetosti kroz vodu koju je sama posvetila bilo je okrjepljujuće.

Stigavši u Bosnu i Hercegovinu završilo je naše putovanje povodom Svjetskoga dana mladih.

Bio je to nezaboravan susret od petnaest dana, s mnoštvom predivnih ljudi, ispunjen radošću i uspomnama koje ćemo dugo čuvati, a sve to zahvaljujući našem župnom upravitelju i našem HKM-u kojima od srca zahvaljujemo.

Svjetlana Miočević

Bogoslovski život

Nakon četiri godine u sjemeništu u Travniku želja mi je bila nastaviti studij na bogosloviji u Sarajevu. Bogoslovija je još jedan korak prema svećeništvu. Život jednoga bogoslova je zaista poseban ali ujedno i zahtjevan. Bogoslov treba ispuniti svoju zadaću, biti ponizan i strpljiv, svakako i marljiv, te spreman oduprijeti se mnogim iskušenjima. Pred njima je velik zadatak. Bogoslovi se spremaju biti svećenici tj. Isusovi

učenici.

U našoj bogosloviji trenutno ima oko 54 bogoslova iz pet biskupija. Imamo svoj dnevni raspored koji moramo poštovati svaki dan. Ustajanjem u pola sedam započinje svetom Misom i jutarnjom molitvom. Poslije toga imamo doručak pa predavanja do ručka. Kasnije imamo i odmora za predah. Imamo i studij koji smo obavezni studirati i strogo proučavati. Također sudjelujemo i u drugim aktivnostima. Pomažemo po raznim župama, također pjevamo, sviramo i družimo se. Imamo i sportske aktivnosti. Četvrtkom imamo klanjanje pred Presvetim. Bogoslovski život je nešto najljepše koje sam do sada doživio.

Dragi naši mladi Isus vas poziva da pođete u njegov vinograd i da mu služite. Jer kako Isus kaže: žetve je puno a radnika malo. Pođite s Isusom i budite njegovi učenici. Bogoslovija je nešto lijepo i predivno i vjerujte da će vas učiniti sretnim. Vaš će se život promijeniti.

Robert Perić

Iz 100. broja Župnog lista:

Dok pišem ovaj tekst u ruci držim prvi broj našeg Župnog lista. Prvi broj izašao je na prvu nedjelju došašća, 2. prosinca 2007. Ovaj broj što ga vi, draga braćo i sestre, sada držite u ruci jest stoti broj Župnoga lista s datumom 21. kolovoza 2011. Pripremanje i tiskanje lista pokrenuo je naš bivši župnik don Ivo Šutalo uz pomoć kapelana don Mile Vidića, te ga marno i s ljubavlju pripravljaao za vas i davao u tisak sve do početka rujna 2009. kad odlazi na novu župu. Ukupno 49 brojeva. Don Ivo, hvala ti na tome! Od pedesetog do stotog broja list uređuje i izdaje sadašnji župnik.

Nekako smo se svi lako navikli da na našim policama u crkvi čeka Župni list sa svim potrebnim informacijama o svetim Misama, nedjeljnim evanđeljima, događanjima, najavama, obavijestima, darovateljima, oglasima i drugim potrebnim informacijama za redoviti i normalni život naše župne zajednice. Uz to, svaki naš broj Župnog lista objavljujemo i na našem župnom internetskom portalu www.zupablagajbuna.ba, te ga i tamo možete pronaći ako slučajno koje nedjelje odete drugdje na svetu Misu ili ste opravdano spriječeni bolešću i slično. Korist je doista višestruka, i za svećenike i za vjernike. Nadam se da ćemo i ubuduće pripremati i tiskati naš Župni list kao i do sada.

U današnje vrijeme svaki posao ima svoju ekonomsku računicu. Tako i naš Župni list. Ona, otprilike, izgleda ovako. Svaki list danas tiskamo otprilike u 400 primjeraka. Troškovi pripreme, papira i tiskanja mogu se zaokružiti na nekih 50 KM po jednom broju. Nije teško izračunati da nas je ovih prvih 100 brojeva koštalo otprilike 5.000 KM. Daljnja računica bi bila da svaki primjerak Župnog lista košta oko 0,10 KM. Nije to puno, ipak, tijekom godina nakupi se troškova.

Ovom prigodom, o 100. jubilarnom broju našega Župnog lista, zahvaljujem svima vama koji ste se sjetili i u ovom proteklom razdoblju povremeno štogod odvojili za njegovo izdavanje. On će, ako Bog da, i nadalje izlaziti i ne ćemo ga plaćati pojedinačno. Svima onima koji mogu i žele povremeno sudjelovati u njegovu pripremanju i izlaženju već sada unaprijed zahvaljujem.

Srce je ono što se traži

Radosni i raspjevani članovi dječjeg zbora "Put ljubavi" daju posebnu notu živosti na nedjeljnim svetim Misama i susretima u našoj župi. Vrijedno i odgovorno prate cijelu liturgijsku godinu. Ponavljanje jedne strofe po više desetaka puta na probi za njih je najnormalnija stvar. Umora nema jer najbitnije je naučiti! Prava je radost raditi s njima. Svaki trud je vidljiv, a samo mala pohvala i priznanje dovoljni su za osmijeh na njihovim licima, te poticaj za još bolji rad. Na žalost, mogućnosti ne dopuštaju da ih ponekad nagradimo malo više. Ali i na ovaj način dajemo im do znanja koliko cijenimo njihov trud i zalaganje.

Ove godine uz Vjeronaučnu olimpijadu kojom smo simbolično završili vjeronaučnu godinu nagradili smo ih gostovanjem na Zborovanju dječjih zborova 30. lipnja u župi Potoci, Bijelo Polje. Za prijevoz do Bijelog Polja u pomoć su priskočili župnik don Bernard, te članovi HKM-a sa svojim osobnim automobilima. Na poseban način ponosni bili smo im pratnja i potpora. Uz dječje zborove iz ostalih župa naše biskupije sudjelovali su na svetoj Misi u 18 sati, a potom na predstavljanju svih zborova pojedinačno. Naš "Put ljubavi" predstavio se pjesmama *Moj Isus* i *Silan Bog*. Izlazak na pozornicu, stav, ozarena lica, uvod, pjesma, koreografija, sve je bilo pomno uvježbano. I drugi su to primijetili te nastup nagradili dugotrajnim pljeskom. Na ovakvim okupljanjima, zborovanjima, nema pobjednika ili bolje reći svi su pobjednici. Župnik don Josip Galić svima je zahvalio na dolasku i sudjelovanju, te sve pozvao na zakusku i druženje, koje ni lagana kišica nije mogla pokvariti. Lijepo je i korisno djeci vidjeti kako osim njih postoji još mnogo zborova koji se trude i rade u svojim župama, te kako i ne mora sve uvijek biti baš savršeno. Srce je ono što se traži, kada ono nosi glas nitko ne pita za intonaciju jer se osjeti i ona druga, važnija nit vodilja. A naš "Put ljubavi" *pogodio* je obadvije. Hvala im.

Kristina Bandić

Pruži i ti “rubac” drugome

Možda se ne čini tako davno, ali prošlo je već 10 godina otkada je udruga Hrvatska katolička žena “Sv. Veronika” započela s djelovanjem i radom. Utemeljitelj Udruge je tadašnji župnik don Željko Majić koji je neumornim radom, žrtvom i odricanjem s puno volje i ljubavi, usprkos problemima koji su ga opteretili, toliko toga lijepoga podijelio sa župljanima. Na njegov poziv “Dođi i ti, ugradi se u život župne zajednice...” odazvale su se i žene župljanke. Na prvim susretima četvrtkom u 18,30 sati popunile smo pristupnice i izabrale vodstvo. Vođena kalvarijskom slikom VI. postaje križnoga puta, Udruga je dobila ime i zaštitnicu sv. Veroniku. Za predsjednicu je izabrana Dinka Puljić, za blagajnicu Regina Maslač i za tajnicu Mirela Đopa, koje su svojim radom morale nastojati ne iznevjeriti povjerenje koje su dobile. Samo ime “Sv. Veronika” govori o nakani i djelovanju. Udruga je karitativnoga karaktera a cilj joj je, u dogovoru s župnikom, organizirati i sudjelovati u karitativnim aktivnostima župne zajednice.

Živo pamtimo prve susrete, kao i prve zajedničke ideje u brizi kako na pravi način pomoći onima kojima je pomoć potrebna. Organiziranje i planiranje akcija u vrijeme došašća, nedjelja Caritasa, Stepinčeva,

korizmenih akcija, misijskih nedjelja, pamte se kao prve aktivnosti koje su se u župi počele događati. Nizali su se susreti, uspješne i manje uspješne akcije, odvajalo vrijeme za druge, stjecala su se nova znanja i iskustva koja su pomagala i u osobnoj izgradnji.

Ove godine obilježavamo svoj prvi jubilej. Postojimo 10 godina, baš kao i naš HKM. Ovom prigodom čestitamo našoj mladeži obljetnicu i izdanu Spomenicu, koja je svojevrsna uspomena na protekle godine zajedničkoga odrastanja. Zahvalni smo i župljanima naše župe koji su prihvaćajući karitativne akcije pomagali potrebnima. Korak po korak na svim poljima nadopunjavali smo se, surađivali, zajednički iznosili akcije, putovali, hodočastili, stizali i do Rima, gdje smo primili blagoslov blagopokojnoga Ivana

Pavla II. Na poseban način sjećamo se odlaska našega župnika don Željka sa župe.

Udruga žena nastavila je s radom i s novim župnikom don Ivom Šutalom i njegovim pomoćnikom don Milom Vidićem. Treći i sadašnji župnik u ovih 10 godina, don Bernard Marijanović zajedno s predsjednicom Udruge nastavlja s provođenjem različitih aktivnosti prema potrebama župe i župljana. Svoje susrete Udruga ima svakoga prvog četvrtka u mjesecu i to na Euharistijskom klanjanju, svetoj Misi, potom sastanku u župnom uredu.

Prvoga četvrtka mjeseca rujna 2011. udruga je zahvalila dosadašnjoj predsjednici Dinki Puljić i za novu izabrala dugogodišnju aktivnu članicu Luciju (Rajku) Kulaš. Dosadašnje članice ispunile su potvrđnice, a nove pristupnice.

“Sv. Veronika” iz župe Blagaj-Buna nastavlja svoj rad i djelovanje, želi rasti i napredovati u djelima ljubavi, a otvorena je svim ženama naše župe koje se žele aktivno uključiti u život župne zajednice i poput sv. Veronike imati “rubac” za druge.

Janja Ćorić

“Srijedom na Buni”

Prije deset godina, 14. studenog 2001. u župi Presvetoga Trojstva Blagaj-Buna osnovana je udruga mladih pod nazivom Hrvatska katolička mladež “Bl. Alojzije Stepinac”. Udrugu je osnovao tadašnji župnik don Željko Majić. Kako u to vrijeme na ovim prostorima i nije bilo nekog programa za mlade, mnogi su to dočekali s velikim oduševljenjem i ne sluteći tada da će tu provesti jedno desetljeće svoga života. Proslavili

smo tako 14. studenog 2011. deset godina od osnutka našega HKM-a. Veliki broj mladih je prošao kroz HKM, veliki broj mladih je i ostao neko vrijeme, a neki su ostali punih deset godina. Puno je to godina u životu jedne osobe, a u životu mladih iz HKM-a, 10 godina je puno rada, veselja, sjećanja, projekata, putovanja, dolazaka a i ponekih odlazaka... Kao i svaku važnu obljetnicu, ovu smo pokušali upriličiti na što ljepši i svečaniji način. Obilježiti toliki niz godina rada, truda, djelovanja i zalaganja mladih u našoj župi nije bio nimalo lagan zadatak, no smislili smo način. Zajedno s našim župnikom don Bernardom, bivšim župnicima te starim i novim članovima HKM-a uredili smo i objavili Spomenicu koja je obilježila svih 10 godina rada i djelovanja HKM-a pod nazivom *Srijedom na Buni*. Spomenicom *Srijedom na Buni* je obilježen desetogodišnji hod mladih, njihovi projekti unutar župe i šire, razna putovanja, svečanosti. Sastavljena je od pet poglavlja koja prate kronološki rast i djelovanje HKM-a od prvog do trenutnog predsjednika HKM-a, od prvog do trenutnog župnika. U prvom poglavlju su

riječ imali don Željko Majić, utemeljitelj HKM-a, te prvi i drugi predsjednici HKM-a Miroslav Selmanić i Ankica Njavro. U drugom poglavlju je naš bivši župnik don Ivo Šutalo opisao rad HKM-a za vrijeme njegova župnikovanja te je treći predsjednik HKM-a Bojan Kozarić napisao koju riječ o svom članstvu i radu u HKM-u. Riječ u trećem poglavlju su imali sadašnji župnik don Bernard Marijanović, te četvrti i peti predsjednici Marina Rajić i Svjetlana Miočević. Četvrto poglavlje je bilo posvećeno svim sekcijama unutar HKM-a koje trenutno djeluju: medijska, liturgijska, dramska, karitativna, športska, animatorska ali i folklorna koja je nekad bila dio HKM-a prije nego što je prerasla u HKUD. Zadnje, peto poglavlje je satkano od članka desetogodišnjeg člana HKM-a Kristine Bandić r. Čorić, statuta HKM-a, opisa grba te kratke povijesti naše župe. No, prelistavajući Spomenicu, uvijek nam oko pada na mnogobrojne, sjetne slike koje su napravljene na našim putovanjima, druženjima, gostovanjima.

Osim izdavanja Spomenice naša obljetnica je obilježena programima i druženjem s okolnim župama te našim gostima iz Njemačke. Naime, 12. studenog 2011. u prostorijama župe imali smo radni sastanak s mladima iz župa s kojima smo izgradili prijateljstvo i koji su sudjelovali u našem radu i djelovanju. To su mladi iz župe Rotimlja, Gradina, Studenci, Sv. Ivan iz Mostara te na kraju naši gosti iz Njemačke. Unutar našega radnog sastanka sve grupe mladih su predstavili svoj rad i djelovanje udruga mladih na svojim župama. Sastanak je predvodio don Mladen Šutalo, biskupijskih povjerenik za mlade. Iznosili smo prijedloge za zajednička druženja, zajedničke projekte i putovanja. Po završetku sastanka svi mladi su se skupili u crkvi na klanjanju koje je predvodio župnik don Bernard. Unutar klanjanja mladi iz svake župe su iskazali duhovna razmišljanja te molitve. Cijelo klanjanje je bilo praćeno pjesmom zbora mladih “Mir” te je to bilo jedno lijepo meditativno druženje u tišini, molitvi i pjesmi. Nakon klanjanja upriličena je svečana akademija na kojoj se predstavljala naša Spomenica. Na akademiji su bili svi članovi HKM-a, stari i novi, te naši gosti zajedno sa

svećenicima koji su djelovali na našoj župi tijekom ovih 10 godina. Don Mladen Šutalo je poblizje predstavio knjigu te sadržaj u njoj. Svi smo ostali zatečeni time kako ju je don Mladen detaljno pročitao i razradio. Don Ivo Šutalo je rekao koju riječ o HKM-a te svom djelovanju na našoj župi.

Zajedno s njim na obljetnici je bio i don Drago Ćurković no, utemeljitelj HKM-a te naš bivši župnik don Željko Majić zbog "obveza na sadašnjoj pastoralnoj njeni", nije mogao biti s nama, poslao nam je pismo u kojem nas pozdravlja, čestita a zatim potiče za daljni rad: "Bog koji je u vama započeo dobro djelo, neka ga i dovrši!" Don Mile Vidić također nije bio prisutan, no čestitao nam je s

nadom da će biti s nama barem na zlatnoj obljetnici. Na kraju akademije su podijeljene zahvalnice svima onima koji su uložili veliki trud i zalaganje da se izgradi HKM i bude ono što danas jest. Nakon akademije smo imali zajedničko druženje s mladima iz susjednih župa, ali i s našim gostima iz Njemačke te njihovim župnikom don Manfredom.

U nedjelju, 13. studenog u 11 sati imali smo svečanu svetu Misu na kojoj je pjevao zbor mladih "Mir" koji je pod okriljem Liturgijske sekcije unutar HKM-a. Cijela crkva je bila puna naših mladih, a Misa je bila upriličena kao zahvalnica za svih ovih 10 godina Hrvatske katoličke mladeži. Misu je predvodio don Mladen Šutalo. Na svečanom misnom slavlju su bili i naši gosti iz Njemačke.

Uz Božju pomoć naša mladež će i dalje djelovati i raditi onako kako je dosada radila, možda čak malo bolje i više. Nadamo se da će nam ovih deset godina biti poticaj za sljedeće godine i obljetnice. Neka nam dragi Bog pomogne da provedemo još mnogo lijepih druženja u radu, veselju i molitvi s riječima "U tebe se, Gospodine, uzdam." Dragi HKM-u, sretna ti 10. godina postojanja!

Marjana Perutina

Iz Knjige prvopričesnika naše župe za 2011. godinu (1. svibnja)

1. Adašević, Lorena	16. Kukrika, Ana	31. Previšić, Karlo
2. Anđelić, Nikolina	17. Leko, Maria	32. Puljić, Darija
3. Barić, Tatjana	18. Leko, Tea	33. Rotim, Ante
4. Bitunjac, Iva	19. Marić, Andrej	34. Soldo, Dario
5. Ćubela, Luka	20. Marić, Domagoj	35. Soldo, Luka
6. Ćubela, Toni	21. Marić, Nikola	36. Soldo, Nikolina
7. Dragičević, Leo	22. Nikšić, Ana	37. Spajić, Mateo
8. Đopa, Tatjana	23. Palac, Josip	38. Šagolj, Filip
9. Goluža, Darko	24. Paškalj, Danijela	39. Šagolj, Tomislav
10. Kalem, Dominik	25. Pavlović, David	40. Šljivić, Martina
11. Karlović, Marija	26. Pavlović, Hrvoje	41. Vrebac, Petar
12. Karlušić, Gabrijel	27. Pavlović, Iva	42. Vukoja, Katarina
13. Kovačević, Antonija	28. Pavlović, Luka	43. Zlomislić, Tajana
14. Kramar, Josip	29. Pavlović, Marko	44. Bukvić, Danijel (22. V.)
15. Krešo, Katarina	30. Perutina, Anamarija	

Iz Matice krizmanih naše župe za 2011. godinu (29. svibnja)

1. Antunović, Mario	20. Karlović, Miro	39. Puljić, Matej
2. Antunović, Sanja	21. Karlušić, David	40. Puljić, Sara
3. Barić, Bernarda	22. Katić, Luka	41. Radić, Ines
4. Barišić, Katarina	23. Kolano, Mario	42. Rajić, Nikolina
5. Barun, Matea	24. Kramar, Martina	43. Rako, Augustina
6. Bekavac, Ivana	25. Krešo, Andrea	44. Soldo, Ivana
7. Bilić, Marela	26. Krešo, Marko	45. Spajić, Petra
8. Biokšić, Romana	27. Kulaš, Ivan	46. Šagolj, Iva
9. Boras, Matej	28. Lovrić, Matea	47. Šagolj, Žan
10. Buconjić, Nikol	29. Maslač, Danijel	48. Šakota, Boris
11. Čerkez, Mateja	30. Nikolić, Ivica	49. Šimunović, Krešimir
12. Doko, Ante Zvonimir	31. Pavlović, Ivana	50. Trlin, Ivan
13. Drinovac, Nikolina	32. Pavlović, Josip	51. Vučina, Slavko
14. Drljo, Dajana	33. Perić, Mateo	52. Vuković, Josip
15. Džeba, Andrijana	34. Perutina, Ivan	53. Zlomislić, Marija
16. Đopa, Monika	35. Perutina, Mile	54. Zlomislić, Stjepan
17. Grubešić, Marko	36. Piplica, Kristijan	
18. Jelić, Antonio	37. Puljić, Anđelo	
19. Jonlija, Danijel	38. Puljić, Ivica	

Iz Matice krštenih naše župe za 2011. godinu

25./2010. Petar Pavlović, sin Andrije Pavlovića i Daliborke Pavlović r. Mijatović, rođen 22. listopada 2010., kršten 5. prosinca 2010., kum Alen Gabrić.

26./2010. Karla Žilić, kći Zorana Žilića i Josipe Žilić r. Mandarić, rođena 7. listopada 2010., krštena 5. prosinca 2010., kuma Ivana Palac.

27./2010. Andrija Rogić, sin Ivana Rogića i Mladenke Rogić r. Stojanović, rođen 5. lipnja 2008., kršten 11. prosinca 2010., kum Miodrag Rogić.

28./2010. Danijel Kosak, sin Damira Kosaka i Tatjane Kosak r. Glavina, rođen 14. rujna 2010., kršten 11. prosinca 2010., kum Draženko Ćorić.

29./2010. Ivano Antunović, sin Nenada Antunovića i Sanje Antunović r. Raič, rođen 1. listopada 2010., kršten 26. prosinca 2010., kum Ivan Mlikota.

30./2010. Ana Štrljo, kći Brune Štrlje i Božane Štrljo r. Braj, rođena 25. listopada 2010., krštena 26. prosinca 2010., kuma Neda Ljubić.

31./2010. Ljubica Raič, kći Ante Raiča i Valentine Raič r. Pažin, rođena 11. listopada 2010., krštena 27. prosinca 2010., kuma Martina Bošnjak.

1./2011. Ivan Kolak, sin Maria Kolaka i Nade Kolak r. Pehar, rođen 22. studenoga 2010., kršten 16. siječnja 2011., kum Željko Prce.

2./2011. Nedjeljko Marjanović, sin Mije Marjanovića i Ružice Marjanović r. Anđelić, rođen 13. siječnja 2011., kršten 13. veljače 2011., kum Nedjeljko Ripić.

3./2011. Matea Dragoje, kći Darka Dragoja i Snježane Dragoje r. Fejzić, rođena 11. prosinca 2010., krštena 20. veljače 2011., kuma Anita Jozić r. Ćorić.

4./2011. Luka Kalinić, sin Vedrana Kalinića i Ilijane Kalinić r. Tomić, rođen 19. siječnja 2011., kršten 6. ožujka 2011., kum Viktor Filipović.

5./2011. Natali Zlomislić, kći Antonia Zlomislića i Aleksandre Zlomislić r. Belović, rođena 1. veljače 2011., krštena 13. ožujka 2011., kuma Andrijana Zlomislić.

6./2011. Nika Dragić, kći Darka Dragića i Dijane Dragić r. Tokić, rođena 1. ožujka 2011., krštena 30. travnja 2011., kuma Anela Džidić.

7./2011. Ina Kiara Marić, kći Milenka Marića i Nade Marić r. Dramac, rođena 23. siječnja 2011., krštena 14. svibnja 2011., kuma Ivana Barišić r. Martinović.

8./2011. Patrik Andrić, sin Ivana Andrića i Danice Andrić r. Filipović, rođen 26. ožujka 2011., kršten 15. svibnja 2011., kum Robert Ljubić.

9./2011. Ema Raguž, kći Željka Raguža i Sanje Raguž r. Zelenika, rođena 4. travnja 2011., krštena 5. lipnja 2011., kuma Dragana Miletić.

10./2011. Mia Petrović, kći Gorana Petrovića i Sanje Petrović r. Tomić, rođena 13. travnja 2011., krštena 12. lipnja 2011., kuma Selavi Raguž.

11./2011. Petra Mijić, kći Velimira Mijića i Andrijane Mijić r. Sabljčić, rođena 28. svibnja 2011., krštena 9. srpanja 2011., kuma Ivana Savić.

12./2011. Nika Jarak, kći Slavena Jaraka i Ivane Jarak r. Boras, rođena 20. svibnja 2011., krštena 10. srpnja 2011., kuma Ivana Trlin.

13./2011. Lara Jozić, kći Gabrijela Jozića i Ilene Jozić r. Puljić, rođena 15. lipnja 2010., krštena 6. kolovoza 2011., kuma Ana Elbers.

14./2011. Monika Stojčić, kći Slaviše Stojčića i Janje Stojčić r. Rajič, rođena 14. lipnja 2011., krštena 14. kolovoza 2011., kuma Davorka Maj.

15./2011. Andrija Perić, sin Tonija Perića i Anite Perić r. Čubela, rođen 21. kolovoza 2011., kršten 9. listopada 2011., kum Dalibor Soldo.

16./2011. Dragan Kalinić, sin Marina Kalinića i Mateje Kalinić r. Vidačković, rođen 25. rujna 2011., kršten 13. studenoga 2011., kum Marko Trogrlić.

Iz Matice vjenčanih naše župe za 2011. godinu

1. Martin Pavlović i Lucija Kordić - vjenčani 29. siječnja 2011.
2. Antonio Zlomisljić i Aleksandra Belović - vjenčani 26. veljače 2011.
3. Slaviša Jurilj i Marina Mandarić - vjenčani 14. svibnja 2011.
4. Antonio Mikulić i Danijela Jakovljević - vjenčani 21. svibnja 2011.
5. Ivan Jovanović i Ileana Ljoljo - vjenčani 4. lipnja 2011.
6. Mateo Dadić i Marijana Miočević - vjenčani 18. lipnja 2011.
7. Josip Odak i Suzana Radić - vjenčani 25. lipnja 2011.
8. Ivica Markić i Suzana Jozić - vjenčani 9. srpnja 2011.
9. Marinko Batinić i Marijana Novaković - vjenčani 6. kolovoza 2011.
10. Mario Ivanković i Julija Marić - vjenčani 20. kolovoza 2011.
11. Adrijan Tolić i Antonia Šarac - 27. kolovoza 2011.
12. Kristijan Milas i Maja Gagro - vjenčani 2. rujna 2011.
13. Slaven Ćorić i Ivana Arapović - vjenčani 10. rujna 2011.
14. Mario Barbarić i Helena Brljević - vjenčani 17. rujna 2011.
15. Darko Rodić i Marijana Brajković - vjenčani 24. rujna 2011.
16. Toni Bandić i Kristina Ćorić - vjenčani 15. listopada 2011.
17. Kristijan Dragoje i Sanela Malkić - vjenčani 29. listopada 2011.

Iz Matice umrlih naše župe za 2011. godinu

17/2010. Slavenko Dragoje
15. prosinca

1/2011. Ilija Pehar
4. siječnja

2/2011. Antonija Jarak
13. siječnja

3/2011. Stjepan Đopa
17. siječnja

4/2011. Luca Perić
23. siječnja

5/2011. Anđelko Jarak
4. veljače

6/2011. Marinko Lovrić
8. veljače

7/2011. Mate Puljić
19. ožujka

8/2011. Terezija Laštro
1. svibnja

POČIVALI U MIRU BOŽJEM!

9/2011. Vidoje Rajič
12. svibnja

10/2011. Nikola Filipović
4. lipnja

11/2011. Ljubica Perić
4. lipnja

12/2011. Ivan Previšić
16. lipnja

13/2011. Frano Krtalić
8. kolovoza

14/2011. Paula Pehar
11. rujna

15/2011. Nikola Vrankić
20. rujna

16/2011. Ilka Jurković
21. rujna

17/2011. Ilija Dragić
22. listopada

“Srijedom na Buni” (godišnji kalendar HKM-a za 2011./2012. godinu)

“Srijedom na Buni” – Radni kalendar za 2011./2012.

Mjesec uvođenja novih i potvrđivanja starih članova	Mjesec proslave 10. obljetnice HKM-a	Mjesec proslave Božića	Mjesec bliže pripreme za Stepinčevu	Mjesec pripreme i proslave Stepinčeva	Mjesec gostujućih predavača kroz konzumu, te pripreme za Uskrs	travanj		svibanj		lipanj
						ožujak	veljača	siječanj	prosinac	
5. 10. 2011.						1. 2. 2012.	7. 3. 2012.	4. 4. 2012.	2. 5. 2012.	6. lipnja 2012. Druga (završna) skupština HKM-a
12. 10. 2011.	2. 11. 2011.	7. 12. 2011.	4. 1. 2012.	1. 2. 2012.	7. 3. 2012.	14. 3. 2012.	11. 4. 2012.	18. 4. 2012.	9. 5. 2012.	20 sati Kateheza za Susret mladih u Sisku
	9. 11. 2011.	14. 12. 2011.	11. 1. 2012.	8. 2. 2012.	14. 3. 2012.	21. 3. 2012.	18. 4. 2012.	16. 5. 2012.	20 sati Kateheza ili film: Liturgijska sekcija	20 sati Kateheza ili film: Liturgijska sekcija
19. 10. 2011.	16. 11. 2011.	21. 12. 2011.	18. 1. 2012.	15. 2. 2012.	21. 3. 2012.	28. 3. 2012.	18. 4. 2012.	25. 4. 2012.	23. 5. 2012.	20 sati Molitveni susret: Medijska sekcija
26. 10. 2011.	23. 11. 2011.	28. 12. 2011.	25. 1. 2012.	29. 2. 2012.	28. 3. 2012.	28. 3. 2012.	25. 4. 2012.	23. 5. 2012.	30. 5. 2012.	20 sati Kateheza ili film: Sportska sekcija
	30. 11. 2011.									20 sati Molitveni susret: Karitativna sekcija

Prijedlog izgleda fasade na novoj crkvi i zvoniku

Blagoslovljen Božić i sretna Nova 2012. godina

Oltarište nove crkve na Buni